LÊ THỊ LIÊN HOAN

NGỒI LÊ "CHÉM GIÓ"

Phuong Nam Book

NXB Hội Nhà văn

Ngoi-le-chem-gioR

Mục lục

CHUYỆN CỔ TÍCH TÂN Kỳ

Sự tích bóng đá

Ngày xa xưa, loài người chả biết tới bất cứ một thứ bóng gì, đừng nói tới bóng đá. Cùng lắm, một số trai đẹp hay gái đẹp chỉ ra bờ ao, soi xuống nước và chiêm ngưỡng bóng mình.

Rồi loài người ngày càng văn minh. Họ đi từ trên rừng xuống đồng bằng. Từ chỗ ở hang, ở lều, họ bắt đầu chuyển sang ở nhà gạch, ở dãy phố.

Đã cư ngụ ở nhà phố thì cần rất nhiều thứ, trong đó có một thứ rất cần thiết là cần đổ rác.

Mỗi ngày, mỗi gia đình đặt một bịch rác trước cửa, chờ xe đi qua là dọn. Xe này, cũng như hôm nay, hằng cuối tháng cứ gõ cửa từng nhà thu tiền.

Thiên hạ cứ đều đặn đóng tiền một cách vui vẻ và thanh thản cho tới khi có một chàng trai nghèo dọn tới một căn nhà trong phố.

Đã nghèo thì thiếu đủ thứ tiền, trong đó đương nhiên có tiền đổ rác.

Về bản chất, chàng trai không phải là kẻ xấu. Nhưng chàng khó khăn, thiếu thốn quá. Phải giằng co giữa tiền đóng học phí và tiền đổ rác, chàng thấy nên đóng học phí thì hơn (ngày nay nhìn lại, ta thấy suy nghĩ đó rất chân chính).

Nhưng chàng vẫn có rác, dù không nhiều (chỉ là vỏ chuối, lá bánh, giấy gói xôi). Do chàng không đóng tiền, người nhặt rác không chịu dọn. Thế là chàng trai chỉ còn cách chờ tới tối, nhìn trước nhìn sau không có ai, đem bịch rác con con của nhà mình bỏ sang bịch rác to to của nhà đứa khác.

Để một thời gian thì các gia đình khác phát hiện. Thay vì giúp đỡ chàng, họ lại hàn các miệng túi rác to lại, khiến chàng không có chỗ mà bỏ túi rác nhỏ của mình vào.

Nhưng thời đó, công ty vệ sinh dọn rác có một sơ hở (thời nay cũng thế) là không cấm một nhà có nhiều bịch rác.

Thế là chàng trai bèn mang bịch của mình lén để cạnh những bịch kia.

Hành động của chàng tiến hành được một thời gian cũng bị hàng xóm phát hiện.

Nhiều nhà bèn đứng canh, hễ thấy chàng chạy ra bỏ rác là la ó.

Nhưng vốn là một thanh niên khỏe mạnh, nhanh nhẹn, hằng ngày lại hay phải đi bộ tới trường, chàng trai đâu có chịu thua. Chàng bèn gói chặt bịch rác của mình, rồi co chân đá sang nhà bên cạnh. Các nhà bên cạnh cũng không vừa, bèn cử người ra đá bịch rác lại.

Thế là mỗi buổi sáng, các bịch rác cứ được đá qua đá lại từ nhà nọ sang nhà kia vì không ai muốn đóng tiền đổ rác.

Người ta cũng nhanh chóng phát minh ra các bịch rác hình tròn cho dễ lăn.

Bóng đá ra đời từ đó. Vì rác là thứ nên bỏ vào đêm khuya, vì vậy bóng đá hay diễn ra vào buổi tối.

Những công nhân dọn rác dần dần trở thành trọng tài. Họ luôn mặc áo đen để tránh rác gây các vết bẩn cho mình.

Một số nhà giàu, có thùng rác quá to, phải thuê người đứng canh. Như thế xuất hiện thủ môn. Anh ấy bao giờ cũng đeo găng tay vì chả ai hiểu trong rác có gì, cần phải phòng bệnh.

Rồi thời gian qua đi. Việc đá rác qua đá rác lại trở thành môn thể thao nhiều người hâm mộ. Người ta không gọi đá rác nữa, mà đá bóng.

Nhưng thực chất vấn đề nhiều khi không thay đổi. Đó là ai cũng muốn chuyền rác cho kẻ khác khi có chuyện chứ chả ai thích tự mình phải giải quyết.

Tái bút: Những chàng trai đá rác giỏi nhà cửa luôn sạch sẽ, được gọi là ngôi sao và được nhiều cô gái yêu!

Sự tích cầu thủ mười một

Chắc nhiều người khá ngạc nhiên khi thấy các đội bóng hôm nay luôn có mười một cầu thủ trên sân. Bởi ai cũng biết số mười một chưa khi nào là số đẹp, thậm chí nó vô cùng lỡ cỡ, chả giống ai cả.

Cách đây một trăm năm, ở bên Anh, quê hương của bóng đá, mỗi đội chỉ có mười người. Đấy là con số đáp ứng mọi nhu cầu, ai cũng nhớ tới đầu tiên.

Nhưng càng ngày bóng đá càng hấp dẫn, được dư luận quan tâm. Các cầu thủ đột nhiên trở thành đắt giá, có thu nhập cao, có các cô gái đẹp săn đuổi và được mời đóng nhiều phim quảng cáo. Vị trí cầu thủ trở nên mơ ước.

Thế là có hôm, ông huấn luyện viên bất ngờ được một ông quan chức thể thao gọi tới:

- Này cậu, tớ có thằng cháu con bà chị ruột, nó to khỏe, tử tế, dễ thương nhưng chưa có việc làm. Cậu nhận nó vô đội được không?

Huấn luyện viên hốt hoảng viện cớ:

- Thưa anh, cháu anh chắc chắn hay rồi, nhưng mỗi đội chỉ có mười cầu thủ thôi, luật như vậy mà.

Quan chức cả cười:

- Luật là ở ta chứ ở ai. Ta sẽ họp các nhà chuyên môn lại, đề xuất nên có mười một cầu thủ trên sân.

Nói là làm, ông ta bèn xoay xở tổ chức một hội nghị, mời các huấn luyện viên, các trọng tài và khán giả thân quen tới dự. Sau ba ngày thảo luận có tiền cơm trưa, mọi người đi tới kết luận khoa học là trên sân cần mười một cầu thủ mới đáp ứng được đòi hỏi của bóng đá hiện đại.

Thế là anh cháu được nhận vào đội và lập tức ra sân.

Nhưng đúng như dự đoán, anh đẹp trai, to khỏe, dễ thương và không biết đá bóng, cứ lúng ta lúng túng như gà mắc tóc.

Lấy hết can đảm, ông huấn luyện viên tới gặp vị quan chức thể thao của nước Anh:

- Thưa anh, cháu anh không thể đá được, nó chả biết làm gì.

Quan chức nổi giận:

- Cầu thủ biết đá hay không là do huấn luyện viên. Việc của cậu là phải tìm ra một vị trí cho nó. May mà tôi chỉ có một thằng cháu thôi đấy. Nếu hai thì ra sao?

Huấn luyện viên ra về, bối rối, khổ sở. Ông biết rằng nếu thay anh cháu, có khi mình sẽ bị thay ra.

Ông suy nghĩ nát óc, chợt phát hiện có thể để anh ta ở trước cầu môn, chả làm gì cả, chả cần phải chuyền hay đột phá, cứ thấy đối phương tới là xông ra phá bóng, vì hồi đó chưa hề có vị trí thủ môn.

Đấy có vẻ là một nhiệm vụ dễ nhất trên sân, nhưng anh cháu cũng làm chẳng xong. Mỗi khi bóng tới, anh lao ra, lại để bóng chạm khắp người, nhất là chạm tay, khiến đội nhà bị phạt.

Vị quan chức ngồi trên khán đài, phát hiện ra điều đó, bèn họp các nhà chuyên môn lại, hội thảo rồi sửa luật lần nữa. Từ nay trở đi, vị trí thủ môn trở thành vị trí duy nhất được dùng cả tay lẫn chân.

Lúc đó thì anh cháu không đến nỗi nào.

Về bản chất, anh ta cũng là một chàng trai chịu khó học hỏi, không quá ỷ lại. Một ngày kia, vị quan chức gọi anh ta tới, nói tâm tình:

- Cậu sắp về hưu, không thể lo mãi cho mày nữa. Mày ở lại đội từ nay phải cố gắng rèn luyện cả tay lẫn chân cho tốt, con ạ.

Anh ấy nghe lời, miệt mài tập luyện, càng ngày càng cản phá được nhiều cú sút, trở nên một vị trí không thay thế được.

Cầu thủ thứ mười một và vị trí thủ môn ra đời từ đó!

Sự tích bơm silicon

Mấy hôm nay, dư luận ồn ào về việc nhiều người liều mạng bơm silicon để có những bộ phận được to như ý muốn. Tác hại của việc bơm không rõ nguồn gốc, không được đào tạo bài bản thì đã rõ. Nhưng hành động bơm này có từ bao giờ, ở đâu và lý do gì chất độn ấy được gọi là silicon thì vẫn còn gây nhiều tranh cãi. Mãi tới ngày hôm nay, các nhà khoa học mới tìm ra cách giải đáp thắc mắc này.

Hóa ra, việc bơm silicon có nguồn gốc ở châu Phi. Ai chả biết, châu Phi nổi tiếng là một lục địa có nhiều vẻ hoang sơ. Ở miền đất châu Phi, sức mạnh thể chất, độ lớn, độ to, độ nẩy của cơ thể được đánh giá rất cao. Vài trăm năm trước, ở một quốc gia châu Phi, các cô gái rất thích đàn ông có mông to. Vì sao? Vì lúc ấy chưa hề có súng đạn, cũng như chưa hề có cung tên giáo mác, đàn ông đều phải đi săn bằng mông. Nghĩa là các chàng trai vào trong rừng, lang thang tìm các con thú. Lúc nhìn thấy một con, họ bèn âm thầm lẻn đến rồi bất ngờ nhảy tới ngồi đè lên lưng nó khiến nó hết cựa quậy, chịu bị tóm. Phương pháp đi săn này rất an toàn. Vì nếu con vật khỏe hơn cũng chỉ hất mình ra rồi bỏ chạy chứ chả dám quay lại cắn. Do không dùng vũ khí, thú săn được bằng mông đều còn sống, đều nguyên vẹn thịt xương, rất thuận tiện cho việc chế biến và lột da.

Từ đấy suy ra, những cô gái lấy được chồng có mông to lợi tới mức nào. Mông càng to, họ càng săn được nhiều và càng được thú to.

Những anh mông nhỏ chỉ đè bẹp gà vịt, thỏ hoặc rùa. Những anh mông lớn đè được lợn lòi, nai, chó sói. Đã có anh mông khổng lồ đè được cả hổ, báo, tê giác. Anh vô địch châu Phi mông đè bẹp gí một con voi.

Các gia đình có chồng mông to sống sung túc, thịt treo đầy trong nhà ăn không hết. Những gia đình có chồng mông nhỏ sống khó

khăn, lắm lúc phải ăn cả châu chấu, cào cào là loại mông nào cũng bắt được.

Từ đấy, phong trào rèn luyện và nâng cao mông phát triển khắp nơi, thu hút rất nhiều trai tráng. Các trung tâm tập mông mọc lên như nấm, học phí rất cao. Thậm chí, đã xuất hiện một tầng lớp phù thủy chuyên làm mông giả.

Nhưng những ai đã qua rèn luyện đều hiểu, mông khó nở ra vô cùng. Nếu như cơ tay, cơ chân chỉ cần tập tạ là to đùng thì cơ mông không cách nào tăng lên được vài xăng ti mét.

Trong làng hồi ấy có một chàng trai yêu say đắm một cô gái xinh đẹp. Chàng là người rất thông minh, tuấn tú, có khuôn mặt đẹp như thiên thần, có cặp chân dài như người mẫu.

Nhưng vì thân hình quá cân đối nên chàng chỉ có cặp mông vừa phải, không to quá, không bé quá và rắn chắc.

Với cặp mông này, khi đi săn, chàng chỉ ngồi và đè bẹp được sóc, chuột, chồn, cáo và những con vật bé không có nhiều thịt, không có giá trị kinh tế cao.

Chàng đau khổ lắm. Cô gái cũng đau khổ, vì cô yêu chàng, cô không quan tâm tới mông, mà tới trí tuệ chàng.

Nhưng cha mẹ cô gái lại từ chối. Họ không muốn con gái có chồng mông nhỏ, khiến gia đình lâm vào cảnh khó khăn. Họ bèn nhốt cô gái trong nhà.

Chàng trai buồn lắm. Chàng chỉ còn một cách là ban đêm, tới trước cửa phòng cô gái ngồi. Mỗi hôm ngồi một chỗ khác nhau vì sợ mẹ cha cô gái phát hiện.

Và bỗng nhiên, có một đêm, sau khi ngồi, chàng bỗng thấy mông mình to hẳn ra.

Thì ra chàng đã ngồi trên cành một loại cây si. Cây ấy có gai và có nhựa.

Gai đâm vào mông và nhựa truyền vô đó. Nhựa này có tác dụng làm mông to ra bất thường. Chàng có cặp mông vĩ đại. Chàng cưới cô gái. Hai người sống hạnh phúc bên nhau.

Trai tráng trong làng bèn đua nhau tới cây si đó, ngồi lên gai. Rồi họ nhổ cả cây lên, cầm nó đập vào mông cho nhựa vô nhanh.

Phương pháp bơm silicon ra đời như thế đấy.

Sự tích sư tử Hà Đông

Tất cả đàn ông đều biết phụ nữ hay được gọi là sư tử Hà Đông. Nhưng tại sao lại thế và loài sư tử ấy như thế nào thì gần như thiên hạ mù tịt.

Ngày xưa, ở vùng Hà Đông có một loài sư tử khác với thứ sư tử nhìn thấy trên phim ảnh hiện nay, đặc biệt là phim hoạt hình. Sư tử Hà Đông rất đặc biệt. Nó không to lắm cũng không cao lắm, nhưng nặng khoảng năm, sáu chục ký. Nó có lông đủ màu, từ vàng, trắng, đen, xanh, cam nhưng loài lông trắng là đẹp nhất.

Sư tử này ăn đủ thứ, từ thịt, cá, xúc xích, lạp xưởng cho đến khoai tây, rau củ, chuối, đu đủ, mãng cầu. Nó cũng không từ các món ăn vặt như xí muội, mít, cóc, ổi. Thỉnh thoảng vào một số ngày nó cũng ăn chay. Rất hiếm khi ăn thịt người, nhưng nếu đã thịt là thịt đàn ông, không khi nào ăn thịt trẻ em, phụ nữ và người già.

Sư tử này dáng đi mềm mại, cử chỉ dịu dàng, da mượt như nhung, kêu gừ gừ khiến nhiều người tưởng nhầm là hiền. Thực ra, nó vồ mồi rất nhanh, nuốt những con mồi sau đó lại ngồi cười e lệ. Nó cũng biết giả nai, chơi với cả chó, cả mèo nhưng thỉnh thoảng lại đánh đập chó mèo không hề báo trước.

Sư tử này rất quan tâm đến hình thức của mình. Nó có thể đứng bên bờ suối hàng giờ để soi xuống nước. Nhiều người đã tính bẫy sư tử bằng cách để gương trong rừng, nó cứ thế đứng ngắm trước gương và thợ săn chỉ việc đến tóm. Nó cũng không sợ cọp, không sợ trâu rừng, voi rừng nhưng cực kỳ sợ những con sư tử đẹp hơn nó. Nó thích hoa, đặc biệt là những hoa ăn được.

Sư tử Hà Đông cũng là loài duy nhất tự sửa đổi. Nó biết mài răng cho nhọn trên tảng đá bờ suối, biết kẹp mũi vào cành cây rồi kéo ra cho mũi thẳng và dài. Nó còn thường xuyên nhảy để hy vọng chân

cao hơn, nhưng nó không hề để ý tới tỷ lệ nên nhiều con chân dài thì lưng lại ngắn.

Sư tử này có tính tích trữ. Gặp cái gì đẹp là nó tha về. Một hòn đá lấp lánh, một nhánh cỏ thơm, một lá cây đẹp là nó rước về để trong hang, tuy chả biết dùng làm gì mà ai xin cũng không cho. Về bản chất, nó rất tiết kiệm, ăn không ăn, mặc không mặc, dùng không dùng nhưng lại không buông.

Ưu điểm lớn của sư tử Hà Đông là khoái nhảy múa. Nó có khả năng uốn mình rất mềm mại và kêu những tiếng nho nhỏ rất đáng yêu. Tuy nhiên, nó có thể bất thình lình chuyển từ nhảy múa sang vồ mồi khiến các con vật khác chả làm sao tránh kịp. Khi nó không múa, nó thường xuyên ậm ừ trong cổ nghe như tiếng cằn nhằn.

Sư tử Hà Đông sống đơn độc nhưng chiều chiều hay tụ tập với nhau. Chả biết chúng tụ tập làm gì, nhưng qua chính diện và cử chỉ, có thể đoán là ngồi nói xấu các loài khác và các con sư tử khác. Rất buồn cười là khi ngồi với nhóm này chúng lại nói xấu nhóm kia.

Hằng năm, sư tử Hà Đông có một cuộc hội ngộ đông đủ ở một bãi cỏ trong rừng. Theo như tin đồn thì đấy là thi hoa hậu. Năm nào chúng cũng thi và năm nào cũng phàn nàn về kết quả. Khi trở thành hoa hậu, sư tử chỉ việc ngồi đấy, sẽ có đứa khác cho đồ ăn thức uống nhưng cũng có vài hoa hậu bị xơi tái cả thịt lẫn xương.

Lúc tóm được mồi, sư tử Hà Đông không ăn ngay mà mang chế biến. Cũng có món chế biến ngon, cũng có món chế biến dở nhưng đứa nào chê thì liệu hồn, có khả năng bị xé xác ngay. Cũng như tất cả các loài thú ăn thịt khác, trước khi xơi con mồi, nó còn tung lên ném xuống, quần cho tơi tả cho nên phần lớn con mồi đều chết trước khi bị cắn.

Sư tử Hà Đông đi lại rón rén, uyển chuyển khiến những người nhìn thấy rất say mê. Nó có hàng chục kiểu đứng, kiểu ngồi, có nhiều kiểu rất dễ thương và nhiều kiểu rất lộ liễu. Tuy nhiên, khi bắt mồi, nó nhanh như cắt, rồi sau đó lại ỏn ẻn cười.

Sư tử Hà Đông ghét cay ghét đắng những sư tử trẻ hơn mình. Gặp loại này, chúng thường húc cho rơi xuống vực hoặc ngã xuống sông. Hễ hỏi một sư tử Hà Đông càng cao tuổi bao nhiêu là bị nó ăn thịt liền.

Cuối cùng, sư tử Hà Đông ngày trước rất nhiều ở vùng Hà Đông, nhưng ngày nay đã phân tán đều sang các vùng khác. Tới đâu chúng cũng thay đổi, ngụy trang rất khéo, thậm chí có nhiều con còn bị nhầm là thỏ hoặc cừu, nhưng thỉnh thoảng bản chất sư tử vẫn lộ ra và khi kẻ nào không biết điều đó thường trả giá rất đắt.

Sự tích kéo áo

Ngày nay, trong tất cả các trận đấu bóng đá lớn, hoặc các giải đấu lớn, chúng ta đều thấy các nữ cổ động viên mặc áo hở hang, và sẵn sàng kéo áo lên khi ở lúc cao trào.

Lý do gì họ làm như vậy? Có rất nhiều tranh cãi đưa ra. Người thì nói trên sân quá nóng, không cởi thì chết à? Nhưng lý do ấy quá thiếu thuyết phục vì trên sân có nhiều quan chức mặc complê họ cũng có chết đâu.

Kẻ thì bảo các cô kéo áo để khoe hình xăm trên vai hoặc trên sườn, trên bụng, trên hông là những vị trí bình thường chả ai thấy. Nhưng rõ ràng là nhiều cô cứ kéo áo liên tục mặc dù không có bất kỳ hình xăm nào.

Có nhà nghiên cứu còn đi xa hơn, nói các cô gái kéo áo để ném xuống cho cầu thủ, hy vọng cầu thủ sẽ tìm tới mình sau trận đấu. Nhưng kết luận ấy cũng sai vì cầu thủ đang đá chả ai dám dừng lại nhặt áo, chưa kể nhiều cầu thủ có vợ hoặc có bồ đi theo, nhặt thì về nhà tan xương à?

Hay các cô kéo áo để đuổi ruồi? Vì trận đấu thường diễn ra vào mùa hè, ruồi muỗi rất nhiều. Nhưng ý kiến ấy cũng nhanh chóng bị bác bỏ vì sân vận động luôn ầm ĩ như chảo nước sôi, đến hổ báo hay cọp beo còn cong đuôi chạy nói gì tới ruồi muỗi.

Sau khi xem xét mọi khả năng, sự thật đã được phơi bày.

Thì ra cách đây vài trăm năm, lúc bóng đá mới ra đời, các quả bóng đều bằng da và khâu bằng chỉ vàng cho chắc chắn và lúc đá trong bóng đêm, bóng trở nên lấp lánh vì thời đó chưa có điện.

Vì có vàng nên bóng khi ấy rất nhỏ, chỉ bằng trái cam là cùng, bởi nếu to thì vàng đâu cho xiết. Và cũng do có vàng nên bóng cực kỳ đắt tiền. Mỗi trái bóng coi như một gia tài. Nhiều vụ cướp bóng, trộm

bóng xảy ra. Những nơi đặt bóng luôn được lính gác bao vây chặt chẽ, ra vào phải có giấy phép đặc biệt.

Nhưng dù có được giữ gìn kỹ tới đâu thì bóng khâu chỉ vàng cũng phải ra sân, để các cầu thủ co chân đá.

Ngày xưa, cầu thủ khỏe hơn bây giờ nhiều vì họ không ngồi trong phòng máy lạnh, không ăn các thức ăn nhiễm độc, lại suốt ngày săn bắn, chạy nhảy. Họ co chân sút một cái, bóng bay vụt đi như tia chớp.

Và bóng rất hay bay lên khán đài. Vì bóng vừa nhỏ lại vừa bằng vàng, nên nhiều khán giả vớ được bóng lập tức giấu biến vô người. Bởi tóm được bóng coi như trúng số độc đắc, nên nhiều kẻ bất lương đi xem trận đấu chỉ mong vớ được bóng mà thôi. Có những trận đấu số bóng mất lên đến vài chục trái, hễ cứ sút lên khán đài là mất tiêu.

Trước tình hình đó, ban tổ chức các sân phải đưa ra một quy định ngặt nghèo: Đàn ông tới phải cởi trần, còn phụ nữ phải mặc áo mỏng để không có khả năng cho bóng vào áo.

Đã vậy, mỗi khi có một cú sút mạnh, bóng vượt lên cao, các cô phải kéo áo lên, chứng tỏ mình sẵn sàng không lấy gì. Kéo áo càng cao càng là con gái lương thiện, con gái ngoan.

Bao nhiêu năm trôi qua, bóng đá to lên và chả còn khâu bằng chỉ vàng nữa, đã có nhiều loại keo dán chắc hơn và đàn ông cũng không cởi trần nữa, mặc áo vô sân, nhưng chả hiểu tại sao, phụ nữ vẫn duy trì tác phong kéo áo.

Sự tích ngày 8 tháng 3

Rất nhiều đàn ông trên thế giới tin chắc nếu không có ngày 8.3 như vừa qua, cuộc đời họ đã bớt khổ hơn. Điều đó hoàn toàn sai lầm.

Cách đây khoảng một trăm năm, phụ nữ lấy bao nhiêu chồng cũng được pháp luật công nhận. Do vậy, hồi đó hoàn toàn không có khái niệm vợ bé, mà chỉ có chồng bé, chồng nhỏ, chồng út, chồng chót hay chồng áp chót.

Nói chung, phụ nữ thời ấy vô cùng tham lam và tàn bạo. Thay chồng như thay áo, và rất thực dụng trong hôn nhân. Hôm qua cần sửa nhà, họ lấy ông thợ mộc, ngày mai cần khám bệnh, họ cưới ông bác sĩ, ngày mốt cần mặc đẹp, họ cưới nhà tạo mẫu. Và khi nào cãi nhau với hàng xóm, họ cưới luôn một anh xã hội đen.

Số phận của đàn ông lúc đó vô cùng thảm thương. Họ bị sai bảo, bị bỏ đói, bị đánh đập, thậm chí bị mua bán đổi chác. Báo chí hồi đó phẫn nộ lên án, có bà chỉ vì muốn mua một cái váy đầm đã bán hai ông chồng, hoặc có cô chỉ muốn tắm cũng sai chồng đi mười cây số gánh nước.

Tức nước vỡ bờ, ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh. Đàn ông thời đó đã nhiều lần hoặc âm thầm, hoặc công khai khởi nghĩa. Nhưng do thiếu tổ chức, thiếu dũng cảm và thiếu kinh phí, hầu như mọi kháng cự đều bị phụ nữ dập tắt hoặc đàn áp dã man. Nhiều ông chồng bị tù đày hoặc bị ngược đãi chỉ vì không chịu rửa bát, quét nhà hoặc lau chùi bàn ghế.

Sau bao nhiêu lần thất bại, chịu nhiều hy sinh mất mát, đàn ông hiểu ra không thể và không nên đấu tranh vũ trang, con đường duy nhất muốn giành tự do (tự do có nghĩa là một vợ một chồng chứ không phải tự do tuyệt đối) là đấu tranh hợp pháp, thông qua kiện tụng.

Tất cả đàn ông ở châu Phi (châu Phi thì đàn ông cũng như sư tử đều không biết sợ, khác với châu Á hoặc châu Âu) bèn cùng nhau thảo một lá đơn, nộp lên một quan tòa, xin phép chỉ phải làm chồng của một cô gái mà thôi.

Đơn dài ba ngàn hai trăm trang, gửi rất nhiều lần nhưng đều bị bác. Lý do rất đơn giản: quan tòa khi ấy là phụ nữ. Mà chả riêng quan tòa, hồi đó mọi chức vụ chủ chốt đều do phụ nữ nắm giữ. Đàn ông cao nhất chỉ làm đến chức phó phòng.

Cứ như vậy, hết năm này qua năm khác, hết đơn này tới đơn khác, đàn ông tưởng như tuyệt vọng. Họ nghĩ suốt đời sẽ bị phụ nữ cưới làm nô lệ.

Cho tới một ngày, bất ngờ nữ quan tòa đi vắng. Ngày nay, nếu như giám đốc đi vắng thì mọi việc khép lại nhưng ngày xưa không thế. Các bà đi chơi thì chồng phải làm thay, từ nấu cơm, giặt giũ cho tới tắm cho con và... xử án.

Ông chánh án thay vợ xem xét lá đơn. Là đàn ông nên rất hiểu vấn đề, đọc lá đơn đến đâu, nước mắt ông tuôn rơi đến đó. Sao mà những người anh em cùng giới tủi nhục thế, khổ thế.

Ông bèn vội vã lấy bút phê vào lá đơn: Bãi bỏ chế độ một vợ lấy vô vàn chồng. Từ nay, mỗi cô chỉ được lấy ba anh. Ký tên. Đóng dấu.

Lá đơn được công bố như một tiếng sét. Đàn ông ôm nhau nhảy múa hoặc vỗ tay reo hò, còn đàn bà thì tức tối, la ó phản đối. Nhưng dù sao thì tòa đã phán. Và ý thức tôn trọng tòa ở châu Phi rất cao.

Với phụ nữ ngày nay, lấy một anh cũng là quá mệt, nhưng hồi đó, ba anh chả thấm tháp gì.

Phụ nữ xúm nhau vào xem xét lá đơn, và nghiên cứu kỹ chữ viết của quan tòa.

Quan tòa viết lấy ba chồng, tức là số 3. Nhưng do vừa viết vừa nghĩ đến cảnh vợ về bắt gặp nên ông rất run tay, số 3 nhìn quá giống số

8 do hai cái móc quá gần nhau. Các bà reo ầm lên, nói rằng căn cứ vào văn bản, được cưới tám chồng chứ đâu phải ba. Hai phe cãi nhau kịch liệt. Một bên nói 3 đúng, một bên nói 8 đúng. Trong khi tranh cãi, đã xử cho phụ nữ được lợi.

Thế là 8.3 ra đời từ hôm ấy!

Sự tích xe hoa

Ngày nay, tất cả các cô dâu về nhà chồng đều ngồi trên xe hoa. Điều ấy đã phổ biến và dễ hiểu đến nỗi chỉ cần nói một cô gái đã lên xe hoa là người ta biết ngay cô ấy vừa lấy chồng.

Rất nhiều người cứ đinh ninh lễ thành hôn cần xe hoa vì đẹp. Thật ra không hề đơn giản như thế. Phong tục đó bắt nguồn từ mấy trăm năm trước tại Phi châu.

Trước đó, cô dâu có khả năng về nhà chồng bằng bất cứ phương tiện gì. Chả cần xe hoa, xe bò, xe ngựa kéo, xe kết bằng lông gà hay cưỡi ngựa, cưỡi trâu, cưỡi dê, cưỡi sư tử đều được cả. Ngay từ thuở ấy, các cô gái và chàng trai đều hiểu nếu áo không làm nên thầy tu thì xe cũng chả làm ra hạnh phúc. Rất nhiều cô gái chả cần xe, cứ chạy chân đất về nhà chồng. Nhưng dân châu Phi rất thực tế. Cô dâu chú rể đi xe gì không quan trọng, nhưng ăn món gì thì lại cần cân nhắc vì sau đám cưới và cả trong đám cưới, cả hai đều mệt, cần phải ăn những thực phẩm giàu chất dinh dưỡng.

Mà ở châu Phi, bổ béo nhất là thịt một loại chim rừng. Lũ chim này có màu sặc sỡ, thịt có tỷ lệ đạm rất cao. Sau đêm tân hôn, cô dâu chú rể được ăn món chả chim sẽ rất khỏe mạnh.

Mọi việc cứ thế trôi qua thì đột nhiên một thời, thứ chim ấy trở nên quý hiếm, rất khó bắt. Vì cái gì ngon và bổ, thì chẳng những cặp vợ chồng mới cưới mà những cặp đã cưới từ lâu, thậm chí đã ly dị vẫn cứ muốn xơi. Chim trời cá nước cũng chả phải vô tận, ngày trước cũng thế, bây giờ càng thế.

Chim hiếm, đương nhiên món thịt chim cũng trở nên quý hiếm. Mà các cô dâu, các bà mẹ vợ lại quen đòi hỏi món ấy mất rồi. Hồi đó chưa có điện thoại di động, chưa có túi xách hàng hiệu nên các cô gái cũng chả biết đòi hỏi gì hơn vài đĩa thịt chim.

Thế là trước đám cưới, mọi chú rể đều bổ đi bắt chim. Có anh khổ sở, cả tháng chả bắt được con nào vì chim dù ngây thơ đến đâu cũng thích bay hoặc nhảy nhót trên cành hơn lên đĩa. Mà không có thịt chim, các cô gái không chịu làm đám cưới.

Cho tới một ngày, một chàng trai nghèo cưới vợ.

Không có tiền mua chim cũng không có sức bắt chim, nhưng tình yêu chân thành và sâu sắc của chàng cũng khiến cô gái xúc động, chịu tổ chức kết hôn.

Để đáp lại thịnh tình, chàng trai rước dâu bằng xe ngựa. Điều đó chả có gì phi thường vì ở châu Phi ngựa còn nhiều hơn củi trên rừng. Nhưng chàng trai chịu khó hái những bông hoa rừng đủ màu, kết thành từng bó quanh xe. Cô dâu chú rể đi trên xe hoa ấy về nhà mới.

Buổi sáng, khi họ thức dậy, cả hai kinh ngạc khi nhìn thấy không biết bao nhiêu chim đậu trên sân. Chỉ quăng lưới một cái là bắt được cả trăm con, tha hồ làm chim rán, chim quay, chim kho, chim rô ti, chim xối mỡ.

Tại sao như thế? Té ra hoa nào cũng tỏa ra mật. Đâu có mật, đấy có ruồi. Mà loại chim này rất thích ăn ruồi. Chúng bay theo xe hoa, mê mải bắt ruồi trong hoa, không ngờ có người bắt chúng.

Các cặp đôi khác trong làng vội vàng bắt chước. Họ thi nhau chất hoa lên xe, lên võng, lên kiệu cô dâu để dụ ruồi, rồi từ đó dụ chim.

Xe hoa đám cưới ra đời từ đó. Ngày nay, thỉnh thoảng ruồi vẫn còn, nhưng chim thì đã bị ăn hết từ lâu.

Nhưng tân lang và tân nương vẫn hy vọng!

Sự tích giải phẫu thẩm mỹ và tắm trắng

Thuở xa xưa, con người sống rất hồn nhiên, có sao thì cứ để như thế, chả ai biết giải phẫu thẩm mỹ là gì.

Tất nhiên lúc đó cũng có con gái xấu và con gái đẹp, và con gái xấu cũng khó khăn trong việc lấy chồng. Ở một xóm làng, có cô gái không xấu lắm nhưng da đen, và cô ấy tin chắc chả có gì thay đổi được. Nhưng cô ấy yêu một anh làm nghề vắt sữa. Hai người thường hẹn hò ở nhà anh này, nhưng phải hẹn lén lút vì cha mẹ anh ta chê cô có nước da không đẹp.

Nhưng tình yêu đâu có quan tâm đến màu sắc, cho nên hai trái tim trẻ vẫn mặn nồng. Một buổi tối, anh lại hẹn người yêu đến nhà vì cả cha lẫn mẹ đều về bên nội. Đúng lúc mặt trời lặn xuống thì cô gái tới. Họ nấu cơm, uống rượu vang và nói chuyện về tương lai, về khoa học và nghệ thuật như những người tiên tiến và trong sáng nhất. Đúng lúc ấy thì có tiếng chân bước. Cha mẹ anh ấy về.

Cô gái cuống lên, không biết trốn vào đâu vì lúc ấy con gái mà tới nhà trai thì tội rất to, và có thể bị đánh đập chứ không phải như bây giờ, chỉ rút kinh nghiệm là xong. Hai người cuống cuồng tìm chỗ trốn, nhưng không thấy cái gì thích hợp cả.

Cuối cùng, cô gái chỉ còn cách nhảy vào thùng sữa, chỉ ló cái mũi ra để thở. Cha mẹ chàng trai bước vào nhà. Họ không nghi ngờ gì hết vì bản chất con trai của họ rất ngoan, chưa khi nào có điều gì gian dối. Cả hai chỉ về ăn thêm một chút rồi lại lên đường.

Khi cha mẹ vừa khuất sau cánh cửa, chàng trai vội vã chạy tới kéo cô gái từ thùng sữa ra. Lạ lùng là da cô ấy không đen nữa mà trắng bóc như trứng gà, khiến cả đôi bạn rất ngạc nhiên và vô cùng hân hoan.

Tắm trắng ra đời từ đó.

Tuy có làn da trắng nhưng cô gái vẫn rất gầy, một số vị trí trên cơ thể nom chả có sức sống gì cả. Nhưng tình yêu của cô lại mãnh liệt vô cùng. Cô và chàng bán sữa thề không khi nào xa nhau.

Trong làng có một cô gái khác, người không xấu nhưng tính lại xấu, cô ta mê chàng bán sữa, và hạ quyết tâm bằng mọi cách phải chiếm được anh ta. Cô mang tiền bạc, của cải ra chiêu dụ, tuy thế chàng bán sữa không hề suy suyển.

Cô gái ấy bèn nghĩ tới một phương thức tồi tệ. Cô bỏ tiền thuê một bọn lưu manh (những bọn như thế thời nào chả có) rình rập quanh nhà chàng trai. Chúng hết nấp trong hàng rào lại nấp ở gốc cây, chờ đợi.

Một tối, thiếu nữ tốt bụng, da trắng như trứng gà bóc chia tay bạn trai rồi tung tăng ra về. Bọn lưu manh bèn xông ra, dùng bao tải chụp lấy. Cô bé ở trong la hét, vẫy vùng, nhưng sức yếu làm sao chống cự lại bọn lưu manh đông và bao tải to.

Lũ côn đồ vác bao tải về nhà cô gái kia trình báo. Cô này hốt hoảng suy tính, nửa muốn giết nửa muốn không, vì nếu việc lộ ra cô ta sẽ bị tội chết bởi lúc đó pháp luật rất hà khắc, không hề có án treo.

Cô bèn giải quyết nửa vời, ra lệnh cho lũ tay sai đưa bao tải ra chỗ vắng, đâm vào đó mấy nhát dao, không mạnh lắm cũng không nặng lắm, không để kẻ thù chết mà chỉ biến dạng mà thôi.

Lũ lâu la răm rắp nghe lời, vác bao tải (bây giờ gọi là bao bố) tới bờ sông, đâm quáng quàng vài nhát rồi vứt đó, bỏ chạy. Chàng trai đi kiếm người yêu như điên cuồng. Chàng nhìn thấy cái bao cử động ở nơi vắng bèn xông tới mở ra.

Kỳ lạ là những nhát dao của bọn lâu la đã vô tình cắt đi một số thứ, và lại làm sưng lên một số thứ, khiến thân hình cô gái trở nên nảy nở, cân đối và hoàn thiện đến không ngờ. Họ vội vã cưới nhau.

Giải phẫu thẩm mỹ ra đời từ đấy.

CHUYỆN NGOÀI PHỐ

Cơn sốt vàng

Thời gian gần đây đi đâu cũng thấy nói giá vàng lên hay xuống. Đến mức độ nhiều ông nhiều bà chả biết chính xác một ký muối hay một ký rau muống là bao nhiêu nhưng nắm chi li vàng hôm nay là 47,738 triệu... cứ như bỏ vàng vào mồm là sống suốt đời.

Trong không khí dầu sôi lửa bỏng đó, chả có gì phải ngạc nhiên khi Tèo bảo tôi:

- Cậu ạ, tớ đã nghĩ ra một kết luận, một chân lý không có sức mạnh nào lay chuyển nổi. Đó là muốn giàu có phải làm gì dính dáng tới vàng.

Tôi trề môi:

- Thôi đi ông. Nhiều đại gia ôm đất vàng bây giờ chết đứ đừ kia kìa.

Tèo chống chế:

- Mấy đại gia ấy là trường hợp đặc biệt, kể gì.

Tôi trợn mắt:

- Chả phải đại gia. Bao nhiêu phụ huynh cũng chết vì sổ vàng nữa.

Tèo cáu:

- Đấy là những thứ vàng tượng trưng. Vàng theo nghĩa bóng, không phải vàng miếng, vàng 9999 cho nên khổ là phải.

Tôi phá ra cười:

- Cậu nói hay lắm. Nhưng hãy nhìn lại thân mình đi. Nghèo xác nghèo xơ, trên đầu dính mỗi cọng rơm vàng.

Tèo không hề nổi giận, nhìn tôi đầy thương hại:

- Ôi, anh bạn ngốc nghếch. Anh bạn ngây thơ. Anh bạn đơn giản và trên hết là anh bạn tầm thường. Có vàng trở nên giàu có là chuyện trẻ con. Không có vàng mà vẫn giàu mới là kẻ vĩ đại. Tớ báo cho cậu biết một tin sét đánh: tớ sắp vĩ đại rồi.

Tôi háo hức pha sửng sốt pha ghen tị:

- Bằng cách nào thế hả Tèo?

Tèo vênh váo:

- Cậu đã đọc báo chưa? Chỉ cách đây vài hôm, một nhà nghiên cứu cực kỳ có uy tín đã tuyên bố: trong xã hội còn lưu trữ bốn trăm tấn vàng.

Tôi thất kinh:

- Bốn trăm tấn?

Tèo gật đầu:

- Đấy là con số khiêm tốn. Theo tính toán của các nhà khoa học, chỉ cần hai trăm ký đã có thể đè chết một người. Với số vàng khổng lồ đó, sẽ có hàng ngàn người bị đè bẹp gí.

Tôi cướp lời:

- Cậu định lập ra một bệnh viện chăm sóc à?

Tèo lắc đầu:

- Tớ chả dại. Vì những kẻ bị vàng đè không bao giờ khai báo. Cái tớ quan tâm là bốn trăm tấn đó không phải tồn tại ở dạng cục hay dạng viên, mà theo từng miếng tiêu chuẩn một.

Tôi sốt ruột:

- Sao nữa nào?

Tèo reo vang:

- Theo số liệu chính thức từ ngân hàng, rất nhiều miếng vàng đang ở tình trạng cong vênh, méo mó.

Tôi suy nghĩ:

- Vàng miếng thì quan trọng ở tuổi hay trọng lượng, chứ tròn hay méo để làm gì? Có ai đeo lên cổ đâu mà cần đẹp. Hoặc ai thấy đẹp cứ kệ người ta.

Tèo xì mũi:

- Phát biểu như ông thì kể làm gì. Vấn đề nằm ở chỗ có ông ngân hàng không chịu công nhận thế. Ông tuyên bố miếng vàng phải đẹp, phải có hình thù như ông quy định mới hợp pháp.

Tôi thất kinh:

- Cứ kiểu này, rồi có ông tuyên bố gà phải có mấy lông đuôi mới được giết, ca sĩ phải cao bao nhiêu mới được hát hoặc tăm xỉa răng phải dài bao nhiêu mới được xỉa thì bà con chết.

Tèo gắt:

- Mặc kệ. Chỉ biết ông ngân hàng sẽ làm ra một cái máy. Ai mang vàng tới dập vào máy ấy mới đúng tiêu chuẩn. Lệ phí dập là năm mươi nghìn.

Tôi thét lên:

- Vá cái xe ở ngoài có mười nghìn.

Tèo hớn hở:

- Nhưng xe không vá vẫn bán được. Còn vàng không dập chả ai mua. Thế là bà con ùa nhau đi dập. Suy cho cùng, một lượng vàng

gần 50 triệu đồng, bỏ ra 50 nghìn “tút” lại có tiếc gì.

Tôi gật gù:

- Hiểu rồi. Thế cậu giàu ở chỗ nào?

Tèo thì thầm:

- Tớ có ông bác làm giám đốc ngân hàng. Tớ đã xin được chân điều khiển cái máy dập ấy. Mỗi miếng tớ chỉ cần công hai ngàn, mà hàng tỉ miếng tớ có bao nhiêu?

Đòi nợ thuê

Trong cuộc đời tôi rất ghét và rất sợ cho ai vay tiền. Vì thứ nhất tôi không có tiền, và thứ hai, tiền mình trong túi mình còn chả biết có giữ được hay không chứ đừng nói bỏ vô túi đứa khác.

Thế nhưng do hoàn cảnh, tôi vẫn phải cho một gã vay năm trăm ngàn.

Lúc vay, gã thề sống thề chết bảo sau mười lăm phút sẽ trả, để rồi sau mười lăm ngày, tới tận mười lăm tháng vẫn bặt tăm hơi.

Tôi mang chuyện đó than phiền với Tèo. Nó hùng hổ xắn tay áo, nghiến răng nói:

- Cậu để đấy cho tớ. Tớ sẽ đòi bằng được.

Tôi ngần ngừ:

- Thôi Tèo ạ, chắc người ta khó khăn mới phải giật của mình.

Tèo thét:

- Không được! Ai chả khó khăn, đồng tiền ai chả mồ hôi nước mắt. Nếu cứ từ bi như cậu thì lên chùa mà ở. Hãy để tớ đi đòi.

Tôi băn khoăn:

- Liệu đòi được không?

Tèo hiên ngang:

- Chắc chắn!

Tôi hoảng:

- Cậu định đâm chém người ta à?

Tèo cả cười:

- Sao lại đâm chém? Mình là trí thức, hiểu pháp luật cơ mà. Cậu cứ để tớ, làm sao mang được tiền về thì thôi, đừng có lo ngại quá. Chủ nợ mà hành xử như van nài thì bao giờ thu hồi.

Tôi thấy Tèo nói cũng có lý. Trên đời này, làm nghề gì muốn thành công cũng phải cương quyết, kể cả nghề đi đòi nợ. Nhưng thấy dáng Tèo hùng hổ lên đường, vừa đi tay vừa chém vào không khí, tôi cũng có chút lo ngại mơ hồ. Nhưng tôi lại tự an ủi, bạn mình đâu phải lưu manh, đâu hành xử theo kiểu xã hội đen được.

Chỉ ba ngày sau, Tèo vui vẻ tới gặp tôi, chìa ra một chiếc phong bì.

- Đây, tớ đã đòi được tiền cho cậu. Không thiếu một xu.

Tôi run run mở ra đếm, thấy đúng như vậy. Tôi nhìn Tèo kính cẩn:

- Cậu tài quá. Làm thế nào vậy?

Tèo vênh váo:

- Tớ chả cần động một ngón tay. Chỉ cần biết cách là nợ bao nhiêu cũng phải trả, không trốn vào đâu được.

Tôi reo:

- Cách gì?

Tèo hí hửng:

- Tớ nhờ một công ty đòi nợ. Họ có một dịch vụ như thế. Họ rất tận tâm và chuyên nghiệp.

Tôi giật mình:

- Dịch vụ à? Hết bao nhiêu tiền?

Tèo rút ra chiếc phong bì thứ hai.

- Tớ không biết. Họ ghi tất cả chi phí trong này, cậu xem đi rồi thanh toán.

Tôi hồi hộp mở ra.

Trong phong bì có một tờ giấy ghi:

Chi phí dịch vụ đòi nợ năm trăm ngàn đồng của quý khách bao gồm:

1. Lệ phí trình bày: 100 ngàn.

2. Lệ phí khảo sát: 100 ngàn.

3. Thù lao cho hai nhân viên trực tiếp đòi nợ: 400 ngàn.

4. Chi phí ăn uống và đi lại: 200 ngàn.

5. Tiền bảo hiểm cháy nổ hoặc tai nạn: 200 ngàn.

6. Phí cầu đường: 100 ngàn.

7. Tiền bông băng dự phòng: 100 ngàn.

8. Phí bảo hiểm sức khỏe khi hành nghề nhạy cảm: 100 ngàn.

9. Phí mua sắm dụng cụ hỗ trợ gồm áo giáp, mũ bảo hiểm, quần áo bảo hộ: 200 ngàn.

10. Thuế: 200 ngàn.

Tổng cộng: 1.700.000 đồng.

Nếu quý khách không thanh toán, chúng tôi không bảo đảm về an toàn tính mạng và tài sản.

Hân hạnh phục vụ.

Công ty trách nhiệm vô hạn đòi nợ thuê

Giám đốc

Năm Dao Phay

Ký tên và đóng dấu

Quảng cáo ngược

Tôi là một chàng trai tẻ nhạt, không giàu cũng không nghèo, cô đơn, buồn tủi chả ma nào biết tới. Điều an ủi duy nhất của tôi là Tèo cũng thế.

Nhưng tôi nhầm. Hôm qua Tèo vung tay lên sát trần nhà, phát biểu:

- Cậu ạ, tớ hiểu ra điều này rất rõ ràng: muốn nổi tiếng, muốn thành công thì thiên hạ làm gì ta nên làm ngược lại.

Tôi khiếp hãi:

- Thôi đi ông. Sống kiểu đó người ta giết chết.

Tèo cười khẩy:

- Sống kiểu này sao gọi là sống? Và thà người ta giết mình còn hơn mình tự giết mình.

Tôi cãi:

- Nói thì hay lắm. Trên thực tế, đố cậu làm được.

Tèo không đáp, lẳng lặng ra về. Một lát sau, nó quay trở lại, cầm một chai nước xanh xanh, đỏ đỏ, tím tím, vàng vàng, đen đen, xám xám.

Tôi tò mò hỏi:

- Cái gì đó?

Tèo tươi cười:

- Nước giải khát. Mới bán ra thị trường.

Tôi nhún vai:

- Ối trời, xã hội hôm nay có cả triệu loại nước, thứ này làm sao bán, làm sao cạnh tranh?

Tèo ưỡn ngực:

- Thế nên họ mới cần tới tớ.

Tôi giật mình:

- Cậu làm gì?

Tèo hiên ngang:

- Tớ sẽ nhận quảng cáo cho họ.

Tôi xì mũi:

- Thôi bố ơi. Bố không phải ca sĩ, không phải diễn viên, chả phải ngôi sao, ai thèm quan tâm?

Tèo nhìn tôi đầy thương xót:

- Nghệ sĩ, ca sĩ hay ẩn sĩ có cả ngàn, nhưng toàn nói theo một giọng. Tớ đây, tuy chỉ là Tèo, nhưng sẽ nói theo cách riêng cho chai nước giải khát thần thánh này.

Tôi hét lên:

- Làm sao cậu biết nó thần thánh?

Tèo hét lại:

- Thế làm sao cậu biết nó không thần thánh?

Tôi cứng họng. Tèo hể hả:

- Nghe đây, trên ti vi, tớ sẽ đọc những lời bình và quay những hình ảnh về chai nước này như sau, à quên, nhãn hiệu nước là: Mía Lau.

Rồi Tèo cao giọng đọc:

1. Bạn hãy chọn đi: chết vì kẹt xe, chết vì tai nạn giao thông, chết vì ngộ độc thực phẩm, chết vì cúm gia cầm hay chết vì cả đời chưa uống nước Mía Lau?

2. Đừng uống Mía Lau. Nó sẽ làm cho bạn điên lên. Đừng uống Mía Lau, nó sẽ làm cho vợ bạn cũng điên lên. Đừng uống Mía Lau, nó sẽ làm cho bồ bạn điên nốt.

3. Hãy yêu như chưa yêu lần nào. Hãy đụng xe như chưa đụng lần nào. Hãy nhảy lầu như chưa nhảy lần nào. Và hãy uống Mía Lau như chưa uống lần nào.

4. Nếu bạn buôn một ký ma túy, bạn sẽ bị tử hình. Nếu bạn bán mười sừng tê giác, bạn sẽ bị tù chung thân. Nếu bạn cướp nhà băng, bạn sẽ bị truy nã, và nếu bạn uống một lúc hai chai nước Mía Lau, bạn sẽ bị cả thế giới lên án.

5. Sắc đẹp là vũ khí giết người. Trí thông minh là thảm họa toàn cầu. Sự trong sáng hơn bão tàn phá hành tinh. Còn nước Mía Lau là lý do tận thế.

6. No - chiến tranh

No - HIV

No - động đất

No - ma túy

No - Mía Lau

7. Tại sao con nai vàng ngơ ngác đạp lên hàng trăm lá thu rơi? Vì chỉ cần đạp lên một chai nước Mía Lau, nó sẽ chết.

8. Hỡi nhân loại, hãy cảnh giác! Nước Mía Lau sắp hết.

9. Nước mưa là nước tưới trần gian của thiên thần. Nước sông là nước giải khát của các nàng tiên. Nước suối là nước gội đầu của các vì sao. Còn nước Mía Lau là thuốc an thần của quỷ sứ!

10. Tất cả con người đều sợ thời gian. Tất cả thời gian đều sợ kim tự tháp. Tất cả kim tự tháp đều nhìn lạc đà. Tất cả lạc đà đều uống nước Mía Lau.

Rượu gia truyền

Tèo là một chàng trai văn minh. Đã văn minh thì không uống rượu và không hút thuốc lá. Tuy nhiên, vì là một người thanh lịch, quan hệ rộng rãi, Tèo thỉnh thoảng cũng nhấp môi vài chén trong một cuộc vui.

Nhưng hôm qua, tôi cực kỳ ngạc nhiên khi thấy Tèo khệ nệ mang về một cái hòm gỗ to. Mở hòm gỗ to, Tèo lấy ra một hòm gỗ vừa, mở hòm gỗ vừa, Tèo lấy ra một hòm gỗ nhỏ, mở hòm gỗ nhỏ, Tèo lấy ra một cái hộp sắt, mở cái hộp sắt, Tèo lấy ra một cái hộp nhựa, mở cái hộp nhựa, Tèo lấy ra một cái túi vải, mở túi vải, Tèo trân trọng nâng ra một cái chai bằng sành kín mít.

Tôi giật mình:

- Trời ơi, thứ quái gì trong đó mà phức tạp thế?

Tèo thì thầm, vẻ trân trọng, kính cẩn:

- Rượu quý. Gia truyền.

Tôi nhún vai:

- Dựa vào đâu mà cậu nghĩ thế?

Tèo chìa cái bình ra:

- Đọc đi!

Trước vẻ sợ hãi của Tèo, tôi đành nhẹ nhàng đón lấy cái bình và đọc trên đó dòng chữ mạ vàng như sau:

Đây là rượu cực quý, cực gia truyền, chỉ dành để tiếp các vĩ nhân hoặc các nhà quản lý hàng đầu, kẻ tầm thường uống vào sẽ lãng phí hoặc sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn trước pháp luật.

Rượu được chiết xuất từ 150 loại cỏ và lá cây đều chưa được biết đến của loài người. Các cỏ cây này đều mọc trên núi cao quanh năm tuyết phủ hoặc quanh năm chói lòa ánh sáng, không có một phút sương mù.

Rễ cây phải được đào bằng tay, trước khi đào, tay phải ngâm trong dầu thơm mười ngày. Khi ngâm tuyệt đối thân thể không để cho ruồi đậu, khi đào lên phải đội rễ trên đầu rồi lăn từ đỉnh núi xuống chân núi.

Chỉ đào vào một ngày trong năm và đào lúc năm giờ sáng, khi mà tinh khí của đất trời còn chưa rời nhau ra. Người đào phải tốt nghiệp tiến sĩ, giỏi ba ngoại ngữ như nhau và từng đi du lịch khắp thế giới bằng xe đạp.

Đào xong mang các rễ cây và lá cây về nhà bằng cách đi bộ, vừa đi vừa hát mười tám bản nhạc trữ tình, nếu quên lời bất cứ một bản nhạc nào phải quay lại đi từ đầu.

Rễ và lá cho vào nồi đất, nồi được nung sáu tháng trong lò bằng than vàng, than này có được do đốt lông của một loài sóc vàng bên châu Úc.

Sau khi bỏ vô nồi, lá cây sẽ được chưng cất bằng que diêm, cứ lần lượt bật từng que cho đến khi một trăm lít nước trong nồi sôi lên rồi bốc hơi còn nửa lít, tính ra phải mất ba tỉ que diêm cho một mẻ nấu.

Nấu xong rượu cho vào bình chôn xuống đất ba năm, đất phải tuyệt đối không có ếch nhái, rồi đào lên cho vào nước mưa nguyên chất ba năm tiếp, phải bảo đảm khi hứng nước mưa không có thiếu nữ nào tắm mưa.

Rượu này chỉ bán ở một địa chỉ duy nhất là 5B đại lộ Gầm Cầu, Xóm Củi, mọi địa chỉ khác đều là giả mạo. Người bán hàng duy nhất là một phụ nữ cách đây sáu chục năm đã vào chung kết thi hoa hậu, mặc một bộ đồ bộ có tẩm thuốc sát trùng.

Muốn mua từ hai chai trở lên phải có giấy xác nhận của phường và có cam đoan của tổ dân phố.

Tôi trề môi:

- Gớm, quảng cáo kinh thế, chắc là giả rồi.

Tèo lườm tôi:

- Giả thế nào được. Mới đây công ty của bạn tớ đã mua tặng ba ngàn chai để biếu khách hàng cơ mà!

Nuôi trồng cơ thể

Tèo không phải là vĩ nhân. Nhưng rất nhiều khi, nó có những suy nghĩ mà vĩ nhân cũng không bao giờ có được, kể cả các vĩ nhân nội địa lẫn quốc tế.

Chẳng hạn hôm qua, nó chợt bảo tôi:

- Đố cậu biết, nuôi trồng món gì lợi nhất?

Tôi cân nhắc:

- Cái đấy cũng tùy thời, tùy giá. Hoặc nuôi heo, hoặc nuôi bò, nuôi gà, nuôi trồng lúa, hoặc trồng khoai, hoặc trồng sắn. Thiếu gì thứ để làm.

Tèo hất hàm:

- Thế ông đã thấy ai trồng những thứ ấy, hoặc nuôi những con ấy mà khá chưa? Hay là dịch bệnh om sòm, giá cả lên xuống, nợ nần tràn lan?

Tôi gật đầu:

- Đúng vậy. Nhưng còn cách nào?

Tèo không trả lời, kiêu hãnh bước ra về.

Tôi nhìn theo, trong lòng trào lên một biển thắc mắc. Tôi cảm giác Tèo đang âm mưu gì đó.

Quả nhiên, ba tháng sau, tôi đến gặp Tèo, và sửng sốt, rụng rời vì ngạc nhiên.

Tèo mặc quần áo cực kỳ sang trọng, đi xe hơi bóng loáng, trên người đeo đầy vàng bạc, trong nhà toàn thứ đắt tiền.

Tôi hét lên:

- Ở đâu ra mà cậu giàu có nhanh như thế?

Tèo đủng đỉnh:

- Nuôi trồng thôi.

Tôi háo hức:

- Vậy cậu trồng cây gì? Nuôi con gì? Nói tớ biết ngay đi.

Tèo nheo mắt:

- Tớ làm một chuyện rất đặc biệt. Tớ nuôi trồng cơ thể.

Tôi kinh ngạc:

- Nuôi trồng cơ thể? Là sao?

Tèo giảng giải:

- Cậu nên nhớ, hiện nay trên thế giới, thứ đáng giá nhất, đắt nhất, đắt tới khủng khiếp, là các bộ phận cơ thể người vì lúc nào cũng có bệnh nhân cần thay thế, ghép đủ thứ: tim, gan, mật, mắt, dạ dày, chân tay, tai, mũi.

Tôi quát:

- Hiểu rồi. Nhưng những thứ ấy đâu phải rau cải hay rau muống, gieo hạt là ra. Ai cũng chỉ có hai chân, hai tay, hai mắt, một tim, một gan... Bán đi còn gì mà sống. Có ai trả tớ một tỉ cây vàng tớ cũng chả bán tim mình được.

Tèo cười phá lên:

- Cậu nói đúng. Tớ cũng đã nghiên cứu rồi, không thể bán tim, bán mũi, bán tay chân được.

Tôi phẩy tay:

- Không thể bán gì, và cũng không thể nuôi gì. Tớ chưa thấy ai nuôi cấy trên người thêm một con mắt hay một cái tai.

Tèo thong thả:

- Tớ chỉ nuôi và bán một thứ duy nhất là đủ giàu rồi.

Tôi ngây người:

- Thứ nào?

Tèo cao giọng:

- Gan!

Tôi đờ ra vì kinh ngạc.

Tèo giảng giải:

- Đúng là gan không mọc thêm. Nhưng gan là thứ duy nhất trên cơ thể sinh vật có thể to ra hoặc nhỏ đi. Chắc cậu biết dân Pháp đã tạo ra loài ngỗng gan to để làm món pa tê.

Tôi gật đầu:

- Đúng. Nhưng con người không phải là ngỗng.

Tèo lắc đầu:

- Rất giống. Tớ phát hiện ra, gan là thứ duy nhất trên cơ thể chúng ta có thể thay đổi kích thước. Tớ đã làm cho gan mình to gấp ba, bốn lần bình thường, sau đó cắt bán bớt. Chỉ vài lần như vậy, tớ trở nên giàu có. Nói tóm lại, tớ nuôi được gan mình và thu hoạch.

Tôi quá khiếp đảm:

- Làm thế nào nuôi? Cậu bón phân cho gan hay cho gan ăn gì mà nó lớn?

Tèo thì thầm:

- Thực ra, nguyên tắc để có gan to dễ vô cùng. Ai cũng có thể tự rèn luyện được. Như tớ chẳng hạn, tớ chỉ cần hằng ngày chạy ra phố sẽ có rất nhiều cơ hội, rất nhiều phương pháp để luyện gan to mà chả cần tìm lâu: nào chạy ra xa lộ bên cạnh xe tải, nào đi xe hơi không bằng lái, nào ăn thức ăn ngoài vỉa hè không rửa ráy, nào ở nhà trọ không khóa cửa, nào chạy giờ cao điểm không tính kẹt xe, đi trời mưa không màng nước ngập, lên phòng mổ không sợ cúp điện, vượt qua đường không nhìn đèn đỏ, lấy vợ khi chưa có nghề nghiệp, thi đại học khi chưa đủ học phí, mua thuốc uống chả cần khám bác sĩ, hát nhạc ngoại không cần học tiếng Anh, đủ thứ, đủ cơ hội mà hành động như vậy sẽ khiến gan to.

Tôi gào to:

- Cậu nói đúng. Nhưng như thế hóa ra rất nhiều người có gan to mà không hề biết.

Tèo bịt mồm tôi:

- Im ngay. Nếu ai cũng bán thì gan tớ hạ giá còn gì!

Trả lương sản phẩm

Tèo là một chàng trai thực tế. Nó luôn hiểu mình đang ở đâu, đang có tài năng gì và ở trong hoàn cảnh nào.

Do đó, Tèo không thất vọng khi tốt nghiệp đại học xong tìm mãi chả ra việc làm. Nó bảo tôi:

- Nghĩ đôi lúc cũng buồn, nhưng tớ hiểu thời buổi đang khó khăn, đến tiến sĩ, giáo sư còn mưu sinh vất vả thì vớ vẩn như tớ phải chấp nhận thôi.

Tôi buồn bã bảo Tèo:

- Ừ! Đã đành như thế, nhưng cậu sống bằng gì?

Tèo thở dài:

- Tớ chạy xe ôm, bưng bàn, sơn nhà cửa, giao hàng, giữ xe... gì tớ cũng làm tất.

Nói xong, Tèo ra về, dáng liêu xiêu đi trong mưa. Tôi nhìn theo nó, vừa thương nó vừa thương mình. Ôi cuộc đời sao còn nhiều nỗi gian nan đến vậy.

Nhưng tuần trước, Tèo tới nhà tôi, quần áo láng mướt, mặt mũi tưng bừng.

Nó hét lên từ xa:

- Bạn hiền ơi, tớ tìm được việc làm rồi, vừa lương cao, vừa hợp với chuyên môn, vừa tiếp xúc với những người danh giá.

Tôi choáng váng:

- Ở đâu?

Tèo reo:

- Ở một công ty quảng cáo. Cậu phải biết, trong giới PR, quảng cáo đặc biệt là quay và phát trên ti vi, chụp hình trên báo là ngành cao quý nhất, sang trọng nhất. Toàn tiếp xúc với người đẹp, với máy quay tối tân, với quần áo lộng lẫy.

Điều Tèo nói tôi hoàn toàn công nhận. Chỉ cần mở ti vi, bạn sẽ thấy quảng cáo toàn trai thanh gái lịch, màu sắc tuyệt hảo, âm nhạc du dương, sản phẩm tươi mới, nhìn cứ hoa cả mắt. Sao Tèo lại may mắn thế, hạnh phúc thế?

Tôi hỏi nó:

- Lương lậu ra sao?

Tèo vênh váo:

- Rất cao.

Tôi thở gấp:

- Cao là bao nhiêu?

Tèo nhe răng cười:

- Họ không trả tiền. Họ nói tiền là thứ tầm thường, mà trả theo sản phẩm.

Tôi ngớ người:

- Trả theo sản phẩm là thế nào?

Tèo giảng giải:

- Ví dụ như nếu là phim quảng cáo vàng, tớ được trả vàng. Phim quảng cáo nhân sâm, tớ nhận nhân sâm. Quảng cáo ngọc trai, tớ có ngọc trai. Quảng cáo nước hoa, tớ nhận năm lít nước hoa cao cấp.

Tôi hét lên và hồi hộp:

- Thế quảng cáo cho thi hoa hậu thì sao?

Tèo khoái trá:

- Tớ nhận được phiếu làm quen với một cô lọt vào vòng chung kết. Tóm lại, thu nhập của tớ không thể quy ra tiền nổi vì quá sang trọng, quá đặc biệt.

Tôi cảm thấy niềm ghen tị trào dâng trong lòng. Với cái đà này, nếu làm phim về tập đoàn, khéo Tèo nhận được chức tổng giám đốc. Đời Tèo lên đến nơi rồi.

Tôi van vỉ Tèo:

- Cậu xem ở đó họ còn thiếu chân làm gì nữa không, nói khéo cho họ nhận tớ với.

Tèo trợn mắt:

- Đâu có dễ. Phải có chuyên môn, phải có thẩm mỹ, quảng cáo là lĩnh vực cao cấp mà.

Rồi Tèo ra về, để lại cho tôi nỗi thất vọng tràn trề.

Nhưng ngày hôm qua, tôi về nhà thì thấy Tèo đang ngồi bệt trước cửa, vẻ thiểu não xâm chiếm toàn thân.

Tèo mếu máo:

- Cậu ơi, tớ lại thất nghiệp rồi.

Tôi hét lên:

- Cậu sao thế? Có chỗ ngon vậy mà lại để đuổi việc.

Tèo khóc:

- Tớ có bị đuổi đâu. Họ vẫn còn nhận đấy chứ. Thậm chí họ còn năn nỉ là khác, nhưng tớ không thể chịu được nữa.

Tôi thảng thốt:

- Không chịu được cái gì?

Tèo thét lên:

- Cái cách trả lương. Họ không có tiền, mà trả bằng sản phẩm. Đầu tiên, người ta quảng cáo vàng bạc, nước hoa, đồ trang sức, thi hoa hậu thì tớ cũng chịu được. Nhưng sau đó, công ty nhận quảng cáo mì gói, dầu ăn, bột gia vị...

Tôi nhún vai:

- Thì đã sao? Đằng nào cậu chả ăn mì gói.

Tèo quát to:

- Tớ có ăn mì gói, nhưng không nhiều như thế. Chưa hết, họ còn trả bằng kem đánh răng, bằng xà bông bột, bằng nước rửa chén. Cả nhà tớ hiện nay cứ mười lăm phút đánh răng một lần cũng không hết trong một trăm năm và có thể dùng nước rửa chén để tắm.

Tôi bò lăn ra cười.

Tèo cáu:

- Cậu cười gì? Tớ còn được nhận tăm xỉa răng, chổi lau sàn và thậm chí cả băng vệ sinh. Họ bảo tớ muốn làm gì thì làm, dùng cũng được mà bán cũng được.

Tôi hết hồn:

- Thế thì nghiêm trọng quá.

Tèo đau khổ:

- Nghiêm trọng chứ sao. Sản phẩm cuối cùng tớ nhận là hai trăm ký keo diệt chuột. Họ nói nếu chuột không ăn, tớ cứ việc ăn!

Tin nhắn khẩn cấp

Khó thể tưởng tượng cuộc sống hôm nay mà thiếu điện thoại di động. Nhờ nó mà bao nhiêu chàng đi cấp cứu kịp thời, bao nhiêu cô tìm ra người yêu và bao nhiêu bà tóm được kẻ thù để đánh ghen.

Riêng Tèo suy nghĩ rất khác thường. Nó cương quyết không sắm điện thoại và nó tuyên bố đã thấy rất nhiều bạn bè làm nô lệ cho máy, bản thân mình gầy gò, xấu xí thì chả quan tâm nhưng máy xước một chút là lo sốt vó.

Tèo bảo tôi:

- Theo tớ, chỉ có những đứa không thông minh mới phải sắm điện thoại thông minh.

Tôi nhún vai:

- Theo tớ, chỉ có những kẻ lạc hậu mới đứng ngoài sự phát triển của nhân loại.

Tuy nói vậy nhưng trong lòng tôi vẫn ngờ ngợ. Rõ ràng nếu chỉ sắm một cục a lô là đi cùng nhân loại thì biết bao quốc gia đã không có nghèo đói.

Có cảm giác suy nghĩ về điện thoại di động của Tèo không bao giờ thay đổi. Thế nhưng hôm qua, cả tôi và cả thành phố đều bất ngờ khi Tèo hớt hải chạy ra cửa hàng, mua khẩn cấp một chiếc máy loại trung bình.

Tôi giễu cợt:

- Thế nào? Cuối cùng cũng phải đầu hàng chứ gì, người đàn ông cô độc?

Tèo vừa thở hổn hển vừa nói:

- Đâu có. Tớ bỗng dưng gặp phải một việc khẩn cấp. Tớ vừa gia nhập cơ quan tình báo.

Tôi cứng đờ cả người vì kinh hãi:

- Cậu là nhân viên tình báo?

Tèo gật đầu:

- Phải!

Tôi hét lên:

- Xạo! Nhân viên tình báo phải như điệp viên 007. Đẹp trai, giỏi võ, lái xe hơi cừ, lái máy bay thành thạo, được nhiều cô gái yêu. Chứ như cậu ốm yếu xanh xao, trói gà chưa chặt thì tình báo nỗi gì?

Tèo nhìn tôi đầy thương hại:

- Đúng là kẻ không ở trong nghề, chỉ biết tình báo qua phim ảnh. Những loại điệp viên khoe khoang của cậu, chỉ ló ra sẽ bị lộ ngay. Tình báo viên cao cấp phải thư sinh, phải rụt rè, phải khờ khạo mới khiến người ta không đề phòng. Và tớ là kẻ hoàn toàn thích hợp.

Tôi nửa tin nửa ngờ:

- Thôi được. Vậy thưa ngài điệp viên, ngài đang làm gì?

Tèo nghiêm trọng:

- Tớ và nhóm công tác đang theo dõi một tên buôn lậu vũ khí quốc tế. Hai giờ nữa hắn sẽ xuống sân bay. Bọn tớ cần xác minh xem hắn gặp ai, đi những đâu và làm những việc gì, cho nên buộc phải liên lạc với nhau bằng điện thoại.

Tôi gật gù:

- Chính xác. Chỉ điện thoại di động với chức năng khẩn cấp của nó mới giúp một tình báo viên hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Tèo sôi nổi:

- Bây giờ cậu phải giúp tớ, lái xe đưa tớ ra sân bay chờ khi đối tượng xuất hiện.

Tôi vội vã làm theo, lòng đầy vinh dự khi được tham gia vào một điệp vụ quan trọng bình thường chỉ có trong phim ảnh.

Xe dừng lại ở cổng sân bay. Tèo rút điện thoại:

- Để đối tượng không đề phòng, chúng tớ đã tổ chức theo dõi từng chặng. Mỗi chặng lại có tin nhắn thông báo, hắn không thể thoát đi đâu được.

Vừa nói xong thì điện thoại có tín hiệu báo tin. Tèo reo:

- Chiến dịch bắt đầu rồi. Chắc đối tượng đã hạ cánh.

Tèo vội vàng mở tin. Dòng chữ ghi: “Có đất nền giảm giá 30%. Gần bờ sông và trường học. Thanh toán tối thiểu 10% là nhận sổ đỏ. Liên hệ cô Sáu, 091305277”.

Tèo hét lên:

- Gì thế này, mật mã à?

Tôi vội vàng giải thích:

- Cậu không hiểu. Đây là tin nhắn rác. Bất cứ ai có điện thoại cũng phải chịu cảnh này.

Tèo quát:

- Nhưng tớ đang có việc quan trọng cơ mà?

Tôi bĩu môi:

- Kệ. Tin rác không tha ai, không tha lúc nào, kể cả nhân viên tình báo.

Màn hình lại có tin. Tèo vồ lấy mở máy: “Cửa hàng bún bò Tư Mập giảm giá 30%. Thời hạn kể từ ngày 31.10. Từ chối soạn 0935266 để biết thêm chi tiết”.

Tèo hét lên:

- Trời ơi, đang có việc đại sự mà cứ phải đọc những chuyện vớ vẩn này.

Vừa lúc ấy một gã đàn ông đeo kính đen vụt qua. Tèo hô:

- Đối tượng kia rồi. Các nhân viên báo cáo đi.

Lại có tin nhắn. Tèo nhanh như chớp mở ra: “Tiệm xông hơi Nệm Vàng. Miễn phí cho hai trăm khách đầu tiên. Liên lạc 098735421. Có quà tặng hấp dẫn”.

Tèo đọc xong, ngẩng lên. Đối tượng đã biến mất. Điệp vụ thất bại hoàn toàn!

Dòng sông ly biệt

Tèo là người ưa hiểu biết, ham đọc sách và ham trăn trở những điều trong sách nêu ra. Có lần nó hỏi tôi:

- Này cậu, như thế nào thì gọi là “dòng sông ly biệt”? Vì đời tớ đã thấy sông cạn, sông trong, sông êm đềm và sông không có cá nhưng vẫn không hiểu thứ sông này?

Tôi cao giọng (nhân thể nói thêm, tôi rất thích cao giọng khi có dịp giảng giải điều gì đó cho Tèo):

- Dòng sông ly biệt là sông ở đó người bên nọ không sang được bờ bên kia.

Tèo bĩu môi:

- Vớ vẩn. Nếu ta biết bơi, ta có thuyền và ta có tiền mua vé qua phà thì sông nào cũng không khiến ta ly biệt được.

Tôi cáu:

- Cậu biết bơi cỡ nào mà hùng hổ thế?

Tèo cởi phăng áo, để lộ bắp thịt cuồn cuộn, rắn chắc:

- Tớ đã từng là vận động viên bơi lội cấp thành phố. Có lần tớ ra biển tắm mát, một con cá mập lao tới định đớp một cô gái, thấy nó há mồm, tớ nhảy xuống nước, mồm nó chưa ngậm lại tớ đã lôi cô gái lên bờ, rủ nàng đi ăn kem.

Tôi trợn mắt:

- Xạo!

Tèo vung tay:

- Thật. Đã thế ăn xong, tớ còn nhảy xuống lần nữa, bơi theo con cá, bẻ một cái vây của nó chẻ ra cho nàng làm tăm xỉa răng. Vậy thì sông nào ly biệt được tớ?

Tôi thấy Tèo quá tự tin thì phát hoảng, đăm chiêu:

- Thật ra, sự ly biệt ở đây chỉ có nghĩa bóng thôi, ý nói hai con tim, hai tâm hồn cách trở không khi nào gặp nhau được, chứ với một kẻ giỏi bơi lội cỡ cậu, sông nào mà cản nổi.

Tèo đắc chí, ưỡn ngực:

- Tớ tin thế. Tớ tin với sức khỏe và tài năng của mình, chả có con sông nào không thể vượt qua. Sự ly biệt chỉ nằm trong trí tưởng tượng của bà con, hoặc trong các cuốn sách lãng mạn pha sướt mướt.

Tôi ngậm ngùi:

- Ừ. Cậu nói cũng phải. Nhưng kể ra, trong cuộc sống hôm nay nếu hoàn toàn biến mất ly biệt thì cảm xúc cũng mất đi một nét riêng, kém thú vị.

Tèo nghe tôi nói với vẻ thờ ơ. Nó ra về, vừa đi vừa hát vang câu: “Ta không ly biệt - ta không ly biệt vì ta biết bơi, ta lại có thuyền và có tiền”.

Đùng một cái, sáng hôm sau, Tèo tới gặp tôi, quần áo nhàu nát, mặt mũi bơ phờ, nước mắt vòng quanh.

Tôi hốt hoảng:

- Sao thế kia? Bị ai đánh? Bị ai đuổi? Có chuyện gì mà đau khổ thế?

Tèo nức nở:

- Chả ai đánh cả. Tớ vừa gặp “dòng sông ly biệt”.

Tôi thất thanh:

- Sao cậu không bơi qua?

Tèo run run:

- Bơi cái gì. Tớ mà liều mạng nhảy xuống là bị nó nghiền nát ngay.

Tôi thét to:

- Sông ở đâu?

Tèo thều thào:

- Ở ngay trước cửa nhà tớ.

Rồi nó vừa lau nước mắt vừa kể:

- Tớ vừa quen được một bé rất xinh. Da trắng như trứng gà, tóc đen như hạt nhãn và mắt tròn như hai hạt bi ve.

Tôi ôm ngực:

- Trời ơi, quý quá.

Tèo sụt sịt:

- Quý vô cùng. Sáng nay bé hẹn tớ tám giờ đến nhà tớ rồi hai đứa cùng đi ăn kem.

Tôi reo:

- Đừng nói ăn kem. Ăn giun tớ cũng đi với một em như thế.

Tèo gật đầu:

- Ừ. Kể cả giun có lưỡi câu. Nhưng im nghe tớ kể tiếp. Đúng tám giờ, tớ mặc quần áo đẹp, đầu chải bóng, xức nước hoa thơm thoang thoảng, ra cửa đón nàng.

Tôi sốt ruột:

- Nàng tới không?

Tèo lại khóc:

- Nàng tới. Và nàng đứng ngay bên đường. Tớ nhìn nàng. Nàng nhìn tớ. Hai bên gọi nhau. Vẫy nhau.

Tôi quát:

- Sao cậu không lao sang?

Tèo quát lại:

- Lao thế nào được. Đường kẹt xe. Cả một dòng sông sắt thép bất động, khói bụi mịt mù, im lìm, không nhúc nhích. Tớ mà nhảy xuống là bị cuốn phăng ngay. Biết bơi có ích lợi gì. Hai đứa cách có một con đường mà mãi mãi rời xa!

Người gì?

Đã sống ở trên đời, ai chả băn khoăn, day dứt với một câu hỏi lớn cho tới lúc ngừng tồn tại, đó là trở thành một người như thế nào.

Tèo cũng vậy. Nó cũng băn khoăn. Nhưng hóa ra theo một kiểu khác hẳn.

Nó bất thình lình chất vấn tôi:

- Đố cậu, muốn trở thành người hạnh phúc nhất, nổi tiếng nhất, có sức mạnh nhất thì phải thế nào?

Tôi nhún vai:

- Phải làm sao thành tiến sĩ, giáo sư, bác sĩ hoặc cầu thủ bóng đá, tài tử nổi tiếng hoặc đại tướng. Thế mà cũng hỏi.

Tèo cười phá lên:

- Sai hoàn toàn. Nếu không sai thì nói vậy cũng quá đơn giản. Nghĩ kỹ đi, nổi nhất, dễ sống nhất và ai cũng sợ nhất hôm nay là các loại người dơi, người nhện, người sắt, người mèo, người cá.

Tôi giật mình. Hóa ra Tèo nói đúng. Những người nó vừa kể nổi danh toàn thế giới, cứ xem trên phim thì vừa biết bay, vừa biết nhào lộn, vừa biết đánh võ, làm nổ tung thành phố, làm sáng lòa màn ảnh, là thần tượng của hàng ngàn cô gái trẻ lẫn không còn trẻ.

Tôi gật đầu:

- Ừ! Hóa ra cậu đúng. Những người cậu vừa kể cả thế giới đều biết.

Tèo chém tay vào không khí như đang ngồi ở quán trà chanh:

- Cho nên tớ quyết định rồi, tớ phải trở thành một người theo kiểu đó. Không bác sĩ, không kỹ sư gì hết.

Tôi hét lên:

- Đúng quá!

Tèo sung sướng:

- Bây giờ tớ cần cậu góp ý. Đã có dơi, có nhện, có mèo rồi thì bây giờ tớ nên trở thành người gì cho độc đáo?

Tôi bóp trán:

- Người gà được không? Gà vừa thông dụng, vừa quen thuộc, vừa dễ thương.

Tèo lắc đầu:

- Gà đang bị cúm, phải tiêu hủy hàng loạt. Làm người gà thú y sẽ tóm ngay.

Tôi vỗ đùi:

- Hay người heo? Heo gần gũi, béo tốt, thân thiện, hiền lành?

Tèo phẩy tay:

- Heo có nhiều điều tiếng không hay trong điện ảnh, và lại đã từng có dịch heo tai xanh. Lấy gì bảo đảm dịch không quay lại? Lúc đó heo bị tiêu hủy hàng loạt còn gì.

Tôi reo:

- Người cọp vậy! Cọp tha hồ oai nghiêm, chỉ nghe bà con cũng khiếp vía.

Tèo lắc:

- Cọp làm gì có, đang trên đà tuyệt chủng. Chưa kể là người cọp chắc chắn bị bà con vây bắt nấu cao, làm gì có chỗ bay nhảy.

Tôi nhăn nhó:

- Người vịt được không?

Tèo than thở:

- Vịt cũng đang bị nghi là mang dịch bệnh. Chưa kể xưa nay tớ thích ăn hột vịt lộn vì nó rẻ tiền, làm người vịt đâu có tiện.

Tôi cáu:

- Chim thì sao?

Tèo trợn mắt:

- Chim vừa rồi bị tiêu hủy hàng ngàn con đấy, không biết à?

Tôi thở dài:

- Bò vậy?

Tèo quát:

- Bò đã từng có bò điên. Bình thường tớ đã điên lắm rồi, trở thành người bò điên còn ai chịu nổi.

Tôi năn nỉ:

- Tôm nhé?

Tèo thở dài:

- Tôm bây giờ đang hạ giá, làm người tôm còn thua làm người cá tra, mà cả hai thứ đó đều đang chết dở sống dở.

Tôi vỗ đùi:

- Người nghêu hoặc người ếch được chứ?

Tèo ngồi phịch xuống:

- Nghêu vừa chết hàng loạt không rõ nguyên nhân, còn ếch hiện nay toàn ếch nuôi, đi còn không nổi nói gì tới bay và nhảy.

Tôi tuyệt vọng:

- Thôi, chả còn cách nào khác. Cậu cứ việc làm người thường.

Tèo gật gù:

- Làm người thường thật ra cũng không hề đơn giản. Tớ đã chọn rồi, để nổi danh, để dễ sống và để ai cũng sợ, tớ cương quyết trở thành người rừng!

Bảo tồn Tèo

Hạnh phúc là một thứ rất kỳ lạ. Nó có thể bất ngờ hiện ra như con ma, bất ngờ rơi xuống đầu ta như viên gạch hoặc thình lình nổ tung như một trái bom.

Tôi hiểu sâu sắc điều đó khi cách đây hai tháng, bất ngờ thấy Tèo lao tới nhà mình. Nó hét lên từ ngoài cửa như tiếng còi xe lửa:

- Cậu ơi, tớ trở thành vĩ nhân, trở thành độc đáo rồi. Tớ nổi tiếng, tớ không còn phải lo cơm ăn áo mặc nữa.

Nghe mới hấp dẫn làm sao. Thử hỏi ai trong chúng ta, có mặt trên cõi đời này, lại không mơ ước như thế? Vừa nổi tiếng vừa no ấm.

Tôi vội hỏi Tèo với lòng ghen tị trào dâng:

- Làm thế nào cậu được như thế? Đoạt giải nhất một cuộc thi truyền hình thực tế à?

Sở dĩ tôi hỏi như vậy vì nghe nói gần đây có nhiều cuộc thi giải nhất đến cả tỉ đồng, trúng một phát là đời lên hương tràn ngập.

Tèo vênh váo:

- Không. Như thế tầm thường. Tớ cao quý hơn nhiều. Tớ được chọn vào danh sách người được bảo tồn!

Tôi trợn mắt:

- Vậy là sao? Xưa nay tớ chỉ nghe bảo tồn kiến trúc, bảo tồn làng nghề, bảo tồn danh lam thắng cảnh chứ bảo tồn người, tớ không hiểu.

Tèo nhìn tôi thương xót:

- Bảo tồn, cũng như mọi thứ trên đời, đều không đứng im mà có sự phát triển. Các nhà nghiên cứu vừa chợt phát hiện ra con người là thứ quý giá nhất chứ không phải nhà cửa, rừng rú. Bảo tồn con người vừa là khoa học, vừa là nhân văn.

Tôi cáu:

- Ừ, nhưng người nào? Bao nhiêu vĩ nhân trong khoa học, trong nghệ thuật đầy ra đấy, cớ gì Tèo được chọn?

Tèo cười:

- Đã là bảo tồn thì phải phong phú. Có bảo tồn làng quê thì cũng có bảo tồn người thường. Tớ là một người thường tiêu biểu, cậu công nhận chứ?

Điều ấy thì tôi công nhận. Tèo vốn không xấu không đẹp, không béo không gầy, không ngu dốt cũng không quá thông minh, không giàu có cũng không quá khổ. Tèo rõ ràng là điển hình sâu sắc của một người thường.

Tôi ghen tị hỏi tiếp:

- Thế được chọn là người bảo tồn, cậu phải làm gì?

Tèo hét lên sung sướng:

- Chả làm gì hết. Tớ cứ ngồi im cho người ta tham quan, chụp hình, phỏng vấn. Thế là tớ thu lệ phí.

Tôi nghẹn lời:

- Ngon vậy à?

Tèo hí hửng:

- Ngon vô cùng. Nhiệm vụ của tớ là chỉ cần nguyên trạng, thế là vừa nổi tiếng vừa chả phải lao động gì.

Nghe mà ham quá. Tôi vừa mừng cho bạn vừa xót xa cho mình. Bao giờ mới được chọn đây?

Tèo ra về, vừa đi vừa hát. Nó dặn tôi bao giờ cần tiền cứ tới nó mượn.

Sáu tháng sau, Tèo đến nhà tôi, quần áo bù xù, mặt mày thiểu não.

Tôi hốt hoảng la lên:

- Kìa "Tèo bảo tồn". Tưởng cậu giàu sang, no đủ kia mà?

Tèo nhăn nhó:

- Tớ sợ quá, cậu ơi. Tớ đang muốn làm đơn xin ra khỏi diện bảo tồn.

Tôi kinh ngạc:

- Sao thế?

Tèo sụt sịt:

- Tớ quá ngây thơ, không hiểu nguyên tắc cơ bản của bảo tồn là phải giữ gìn nguyên trạng. Hậu quả là trong thời gian qua, tớ không được tắm, không được thay quần áo mới, không được tự ý cắt tóc, cạo râu. Tớ cũng không có quyền đi đâu thì đi, gặp ai thì gặp mà phải đứng im một chỗ. Tớ chả có quyền thay đổi đồ đạc, sửa sang nhà cửa hay mua sắm bất cứ vật gì dù có tiền. Đấy là mới nói ngoại hình. Về tâm hồn, tớ không được nói tiếng tây, không nên chạy theo những trào lưu hiện đại, đừng ham thích những nền văn hóa chưa qua kiểm nghiệm, hạn chế tiếp xúc với tác phẩm lạ mắt. Tớ phải cư xử khô khan, nghiêm túc, chậm chạp, buồn buồn. Tác phong phải từ tốn, khoan thai, tránh xa các hành vi bộc phát, ngẫu hứng. Tớ êm đềm như dòng sông cạn, lặng lẽ như cành cây khô, trầm ngâm như bức tường rêu, cô đơn như một ông già. Tớ sợ bảo tồn quá. Tớ muốn xin thôi nhưng người ta khuyên cứ bình tĩnh, hãy đợi tới lúc trùng tu!

Thư Tèo gửi ông già Noel

Ông kính mến!

Cháu tên là Nguyễn Văn Tèo, mười một tuổi, ngụ tại 21/8/10/23/36/40 đường Vành Đại, quận Bình Dân. Có thể địa chỉ nhà cháu hơi khó tìm và ông không đi xe vô được cả xe hơi lẫn xe ngựa nhưng ông hãy dùng xe ôm, và giá cũng không cao vì ở khu vực đó lấy cao sẽ chả khi nào có khách.

Sở dĩ cháu phải miêu tả kỹ càng như vậy vì Giáng sinh này rất mong ông tới. Tèo ở Việt Nam, cũng như mọi Tèo trên thế giới, đều có một khao khát cháy bỏng là được ông già Noel ghé vào dịp cuối năm.

Ông kính mến!

Cháu biết nếu ông tới thì sẽ mang tặng cháu đồ chơi. Cháu đã tới nhà các bạn và thấy ông tặng cho chúng nó nhiều món: nào gấu bông, nào thỏ bông, có cả chó bông và cá sấu bông. Những thứ ấy nom rất đẹp và thích mắt nhưng hơi lạ. Giá có muỗi bông, ruồi bông thì cháu dễ hình dung hơn vì ngày nào cháu cũng nhìn thấy chúng.

Nhưng đêm Giáng sinh này, nếu ông tốt bụng ghé qua, xin ông đừng cho cháu món gì cả. Đổi lại, ông có thể cho bố cháu được không?

Đọc tới đây chắc ông rất ngạc nhiên vì ông già Noel sinh ra để tặng quà cho trẻ con chứ không phải người lớn. Vả lại, xưa nay người lớn đâu có thích đồ chơi.

Ông nhầm đấy ông ạ!

Đúng là bố cháu không chơi búp bê, chơi ô tô chạy pin hoặc chơi thỏ đánh trống, nhưng ông ấy cứ suốt đời mơ một món đồ to to, dài dài, lấp lánh, bóng loáng, gọi là cúp vô địch bóng đá.

Cháu không hiểu món ấy là cái gì vì chưa có dịp cầm nó. Cháu chỉ xem ti vi thấy đàn ông lớn tuổi rất thích vật này. Khi có nó trên tay, họ ôm hôn, họ giành nhau nâng, họ khóc, họ cười, họ nhảy và chạy như trẻ con trên sân.

Cháu rất lạ vì cái món ấy không cử động được, không bay lên như diều, không nổ vang như súng và không kêu to như kèn nhưng chả hiểu tại sao lại khiến đàn ông và cả đàn bà mơ ước đến thế. Nhìn xa, nó như một cái ly to, và chả khi nào có rượu trong đó hay có nước giải khát gì cả. Vậy sao người lớn nói chung và bố cháu nói riêng cứ phát cuồng lên?

Mỗi lần tranh cúp là bố cháu bỏ hết việc nhà, quên ăn quên ngủ, ngồi dán chặt vào ti vi và khi thấy người ta đoạt cúp còn đội mình không đoạt là bố cháu lại ngã nhào xuống, cứ như bị cảm hoặc bị trúng gió bất tử.

Điều lạ lùng là có lần bố cháu chở cháu qua phố, ngang một cửa hàng thấy có bán rất nhiều chiếc cúp, cháu bảo bố sao các chú đá bóng không góp tiền nhau mà mua vì giá cũng đâu có đắt, thì bố cháu bảo, trẻ con chả hiểu gì cả, cúp mua không giá trị, cúp phải giành khi chiến thắng cơ.

Một điều nữa cháu biết chắc chắn là dù các chú cầu thủ trên ti vi có giành cúp thì nó cũng không khi nào tới nhà cháu, bố cháu, mẹ cháu và cháu cũng chả có cơ hội chạm vào.

Thế thì tại sao phải sôi sục? Khi đưa ra câu hỏi này, bố cháu nói, con còn chưa hiểu tâm trạng của người hâm mộ.

Tóm lại, vấn đề cái cúp khiến cháu rối mù lên. Nhưng có một điều chắc chắn, hình như giải đấu vừa qua đội bóng của bố cháu ưa thích không có cúp, và bố cháu cứ như người mất hồn. Không khí gia đình vì thế rất nặng nề. Xưa nay, nhà đã nhiều lúc khổ vì thiếu tiền, thiếu thịt cá, bây giờ lại thêm nỗi khổ thiếu cúp.

Cho nên đêm Giáng sinh tới, thay vì mang đồ chơi cho cháu, ông hãy mang cho bố cháu một chiếc cúp có được không? Một chiếc be

bé thôi cũng được. Cháu hy vọng rằng nếu bố có cúp, bố sẽ vui vẻ, hăng say làm việc, không hay quát mắng trong nhà và không khí gia đình sẽ hạnh phúc, đầm ấm.

Chả phải riêng cháu, mẹ cháu cũng mong bố có cúp. Nó rõ ràng là một vật thần kỳ, khiến cho gia đình trở nên đoàn kết.

Ông đừng bao giờ nói điều này cho bố biết nhé, vì bố cháu cứ nghĩ muốn có cúp phải đá bóng hay, không còn cách nào khác. Nhưng thiếu gì những thứ hay không cần đá bóng, ông nhỉ?

Cháu rất hy vọng ông sẽ đồng ý. Cháu biết cúp hơi to và nặng vì trên ti vi thấy các cầu thủ đều nâng cả hai tay. Nếu ông mang tới, ông có thể gọi cháu và mẹ cháu ra vác hộ, chứ ông già rồi, không nên cố sức.

Cháu cám ơn ông nhiều.

Cháu bé bỏng của ông

Tèo L.H

Thư của Tèo gửi một cầu thủ bóng đá

Anh kính mến!

Em tên Tèo, là một người hâm mộ bóng đá đến điên cuồng. Nói theo ngôn ngữ xưa nay, em có thể ăn bóng đá, ngủ bóng đá, tắm bóng đá, xỉa răng bóng đá, khóc bóng đá, cười bóng đá rồi chết bóng đá.

Sở dĩ em không thể trở thành cầu thủ vì thân hình quá gầy gò (chả biết do dinh dưỡng kém hay do di truyền), chân tay quá vụng về, tính tình quá nhút nhát và tâm hồn quá ngây thơ (em nghe nói tất cả các cầu thủ đều khôn khéo).

Cho nên đã từ lâu, em thần tượng anh. Thân hình anh to cao. Đôi chân anh rắn chắc. Cặp mắt anh rực sáng và trái tim anh rực lửa (em đoán thế vì không rực lửa làm sao theo được nghề này).

Đã từ lâu, rất lâu, em âm thầm theo dõi anh trên ti vi, trên báo, ngoài sân cỏ và ngoài đời. Nói anh đừng cười, chỉ cần chạm vào tay anh được một lần, em sẽ chết ngất vì sung sướng. Còn nếu được anh tặng cái áo thi đấu hoặc cái quần đùi, em sẽ mặc nó trong những dịp lễ lớn của đời mình, coi sang trọng hơn một bộ complê.

Em biết rằng đẹp trai như anh, nổi tiếng như anh thì có hàng vạn hàng ngàn fan hâm mộ (chứ không phải như đồi thông kia chỉ có hai mộ). Cho nên anh chắc chắn chả biết đến một tên Tèo nhỏ bé, đau khổ, quê mùa, cóm róm trên đời. Nếu em ngồi trên khán đài và dõi theo anh, chắc chắn em còn bé hơn con kiến.

Tất cả những điều ấy không hề ngăn cản em thần tượng anh, yêu anh, quan tâm từng bước chạy, bước nhảy của anh một cách tự hào, thổn thức, ghen tị.

Do đấy, em vô cùng hạnh phúc khi biết vừa qua anh được tham gia vào một đội bóng lớn. Bóng đá, như tất cả mọi thứ trên đời, có to, có nhỏ, có vừa vừa. Nhưng anh thì khác. Từ nay, anh là cầu thủ lớn, tham gia các trận đấu lớn để giành các danh hiệu lớn. Vì hâm mộ anh, em thấy mình cũng lớn theo.

Thế nhưng, đội lớn của anh thua liên tiếp vài trận. Trong bóng đá cũng như trong kinh doanh, thắng thua là bình thường. Nhưng khổ nỗi đội lớn của anh đã thua đội nhỏ và anh vĩ đại của em đã thua anh vừa vừa của đứa khác.

Vài trận thua ấy đã khiến cho rất nhiều khán giả xúc động. Họ suýt khóc trên sân hoặc suýt ngã quỵ trước ti vi. Họ quay sang nghi ngờ anh, nghi ngờ đội bóng và nghi ngờ chính mình.

Riêng em thì không!

Em hiểu một cách sâu sắc có nhiều cách để thua. Mặc dù không hiểu cách của anh là gì và tại sao anh dùng nhưng em vẫn tin rằng anh có lý.

Anh thua vì anh không muốn thắng. Tại sao cứ phải thắng? Nếu trên đời này đã không thắng nhiều thứ thì không thắng thêm bóng đá đã sao nào? Kẻ nào cứ khăng khăng đòi thắng hãy tự ra sân mà đá đi. Cầu thủ cũng là người, cũng có da, có thịt chứ có phải toàn xi măng cốt sắt đâu? Cầu thủ có lúc mệt, và ai cấm mệt vào đúng lúc quan trọng?

Thứ hai, anh thua vì xưa nay anh cũng đá khối lần thua. Thử hỏi có đội bóng nào chưa thua trên đời? “Man đỏ” ư? “Man xanh” ư? Barca ư? Những đội thần kỳ đó thiếu gì lúc thua chỏng vó, đội của anh có ngoại lệ không? Anh thua vì anh nghĩ tới sự toàn diện. Một giải đấu phải có thắng có thua mới hấp dẫn. Thậm chí chắc chắn thắng vẫn thua mới cao trào. Phải đặt chất lượng của giải lên trên chất lượng của một đội chứ? Đừng có suy nghĩ cục bộ. Cuối cùng, anh thua vì thua đã sao nào? Xưa nay có cầu thủ bóng đá ở đâu vì thua mà bị bắt, vì thua mà phải làm kiểm điểm hoặc lao động công ích. Ra đường vượt đèn đỏ sẽ bị phạt, nhưng thua đá bóng cùng lắm chỉ tự

phê bình, tự kiểm điểm rồi thôi, có chi mà ồn ào dữ vậy. Trời đã sập rồi à?

Tóm lại, anh hoàn toàn có lý do, có tâm trạng, có cảm xúc và trên hết, có điều kiện để thua. Đừng vì thế mà anh từ bỏ. Từ bỏ là không yêu hết mình, không mến mộ thực sự và không biết nhìn về phía trước.

Cho nên, anh thua vậy chứ có thua hơn nữa, em vẫn coi anh là thần tượng. Chứ không thì em biết thần tượng ai bây giờ? Anh cứ yên tâm. Cứ tin ở em. Cứ đá đúng sức mình, đừng cố vì cố nhiều sẽ rất tai hại anh nhé.

Siết chặt tay anh. Ôm anh. Nhìn vào mắt anh. Đời đời yêu anh.

Em

Tèo

Thư của cầu thủ bóng đá gửi Tèo

Tèo thân!

Anh rất xúc động khi nhận được thư em. Như em đã viết, đội bóng của anh vừa thua. Trước sự thua này, hàng triệu người đã đau đớn, đã buồn phiền, đã khóc than, đã giận dữ, chỉ riêng em vẫn vui vẻ và vẫn tin tưởng vào anh.

Tèo thân!

Ai chả biết bóng đá có thua có thắng. Tuy nhiên nếu thắng hoài rất bất thường thì thua hoài cũng như vậy.

Vừa qua, đội của anh thua liên tiếp. Có những trận thua tầm tầm, có những trận thua sâu sắc và có những trận thua chỏng vó. Điều đó quả làm cho nhiều khán giả rất ngạc nhiên, rồi nhanh chóng chuyển từ ngạc nhiên tới thất vọng.

Nhưng phải nói ngay rằng, họ buồn vì anh một, anh buồn cho họ mười. Một kẻ hâm mộ bóng đá chân chính phải biết chiêm ngưỡng cách thắng đẹp và cả những cách thua đẹp.

Mà trong những trận vừa qua, bọn anh thua đẹp vô cùng. Chưa có khi nào, chưa ở đâu, các bàn thua lại đến nhanh, mạnh và đều đến thế. Để có những pha thủng lưới hoàn hảo như vậy, đòi hỏi sự phối hợp vô cùng ăn ý của cả ba tuyến: tiền đạo, tiền vệ, hậu vệ cùng sự góp sức không nhỏ của thủ môn.

Bất chấp sức ép phải thắng của muôn ngàn khán giả, bất chấp sự công tâm một cách cố ý của trọng tài, toàn đội của anh đã quyết tâm cao độ, phối hợp nhịp nhàng, gắn bó, không ngại va chạm, phân phối sức lực trên sân một cách hợp lý, linh hoạt trong chiến thuật, trung thành với đấu pháp để dẫn tới những bàn thua.

Công lao này là của tập thể chứ không phải một cá nhân nào. Từ vẻ mặt buồn rầu của huấn luyện viên trưởng, từ vẻ thẫn thờ của ông trưởng đoàn cho tới từng bước chạy khoan thai của cầu thủ trên sân đều làm cho các trận thua trở nên trọn vẹn, đáng nhớ một cách sâu sắc.

Dân gian có câu “Lùi một bước để tiến hai bước”. Bọn anh lùi liên tiếp ba - bốn bước thì sẽ tiến vũ bão như thế nào? Dân gian cũng có câu “Thua xong biết đứng lên”, còn bọn anh đứng lên sau đó lại nằm xuống, chứng tỏ có tầm nhìn rất xa, chắc Tèo hiểu rõ điều này.

Bóng đá là môn thể thao và nghệ thuật tổng hợp. Trong bóng đá có chạy, nhảy, nhào lộn, có điện ảnh, sân khấu, kịch câm, ca nhạc, xiếc, ảo thuật. Có thể khẳng định, các trận thua vẻ vang vừa qua là những màn ảo thuật đặc sắc, giống như việc cho một con hổ vào trong thùng rồi lấy ra một con mèo, hay nói cách khác, cho một con voi vào rồi sau đó múc ra một con chuột, không hề dễ dàng một chút nào.

Những tiết mục như thế diễn ra ở đâu cũng lay động hàng triệu người xem.

Khán giả cần phải biết và cần phải được giáo dục mục đích cuối cùng của nghệ thuật nói chung và của bóng đá nói riêng là cảm xúc. Những trận thua khiến cho bao nhiêu con tim vỡ òa còn giá trị hơn nhiều những trận thắng trôi qua trong buồn tẻ. Với tư cách một cầu thủ lớn, anh hiểu rõ điều này.

Tác dụng của những trận thua vừa qua thật lớn lao. Nó sẽ giúp cho đối phương chủ quan, không đề phòng chúng ta. Khi vào trận, địch sẽ nghĩ rằng luôn luôn thắng dễ dàng, và đúng lúc ấy, đội của anh sẽ vùng lên mạnh mẽ. Thiếu những trận thua toàn diện và công bằng, không một đội bóng nào lớn lên được, đội của anh cũng thế.

Trên con đường bóng đá lâu dài và gian khổ sắp tới, đội của anh sẽ còn thắng và còn thua. Anh không khi nào dại dột hứa với Tèo là thắng nhiều hơn hay thua nhiều hơn, nhưng anh xin long trọng tuyên bố dù có thua hay thắng thì anh vẫn đá. Đá bóng là khát vọng,

là mục đích, là nguồn sống của đời anh cũng như xem bóng đá là nguồn cảm hứng của đời Tèo. Dù cảm hứng có thăng trầm thì chúng ta vẫn luôn ở bên nhau mãi mãi.

Siết chặt tay em

Tiền đạo Lê Công Quang

Thư Tèo gửi giám đốc ngân hàng

Kính thưa ông!

Em xin tự giới thiệu, em tên là Tèo, một kẻ vô danh, văn hóa kém, nhan sắc kém và tài sản kém.

Em chưa bao giờ được gặp ông và ông cũng chưa bao giờ liếc mắt thấy em. Nhưng em hay đi qua cổng các ngân hàng và luôn thấy chúng cực kỳ to lớn, đường bệ. Chỉ cần một hòn đá từ đó rơi ra, chắc chắn cũng đè em bẹp gí.

Sở dĩ em liều mạng viết thư này cho ông vì em có một thắc mắc từ lâu chả ai giải đáp được. Em biết ông rất bận và rất quan trọng, không sức đâu để ý tới những việc tầm thường và những kẻ tầm thường, nhưng em hy vọng ông bớt chút thời gian, thay vì ngáp hoặc đập muỗi, trả lời cho em.

Thưa ông!

Là một chàng trai, không đẹp cũng không xấu, không béo cũng không gầy, em đương nhiên hay quan tâm tới những thứ đẹp. Các cô gái đẹp là tuyệt vời nhất, nhưng em cũng tự biết với tài năng và tài sản của mình, chả nên mơ đến họ. Cho nên em chỉ dám để ý tới cái quần đùi đẹp, cái áo may ô đẹp, bát bún bò hay đĩa cơm tấm đẹp. Cao hơn một tí, em quan sát cái xe gắn máy đẹp, chiếc ti vi đẹp và cao tới tận cùng, trong những cơn mơ điên rồ nhất, em nghĩ tới chiếc xe hơi đẹp.

Cũng vì tìm hiểu về cái đẹp nên đương nhiên em có kiến thức về cái xấu. Chẳng hạn em hiểu rõ cái chai vỡ là xấu, cái xe đạp cũ là xấu hoặc giày há mõm cũng xấu luôn. Còn chổi cùn và bàn chải đánh răng mòn đương nhiên xấu vô hạn.

Tóm lại, em sinh ra, lớn lên và phát triển dù có nhiều khó khăn nhưng em tự tin mình tương đối hiểu thế nào là đẹp, thế nào là xấu và cả thế nào không xấu cũng không đẹp. Em tự tin và an tâm về kiến thức này của mình, như bao chàng trai có trí tuệ trung bình khác.

Thế mà đùng một cái, thưa ông, gần đây khi đọc báo, khi xem ti vi, em thấy ngân hàng hay nhắc chữ “nợ xấu”.

Khi nghe được từ này và thấy nó cứ lặp đi lặp lại, em quá sửng sốt, quá ngạc nhiên.

Bản thân cuộc đời em, thú thực với ông, cũng rất hay mắc nợ. Chủ yếu là bà hàng cơm và bà chủ nhà, không kể những khoản nợ lặt vặt khác. Nhưng cả em, cả các bà hàng cơm hay cho thuê nhà, đều chỉ gọi đấy là nợ ít hay nợ nhiều, nợ to hay nợ bé chứ chả bao giờ kêu bằng nợ xấu.

Nợ xấu là sao hả ông? Bởi em chưa khi nào thấy nợ đẹp cả. Nợ xấu là trai hay gái? Là già hay trẻ? Nợ xấu đi thi hoa hậu bị loại ngay từ đầu hay nợ xấu già, nhăn nheo hoặc nợ xấu có răng vẩu?

Suốt cuộc đời em, đã từng gặp nhiều cô gái xấu, nhiều đàn ông xấu và cả bà già xấu. Chưa kể quần áo xấu, bát đũa xấu hoặc bàn ghế xấu em vẫn dùng hằng ngày. Em cũng nhiều lúc mắc nợ, nhưng người ta chỉ gọi đó là nợ chứ chưa khi nào đo nhan sắc nó.

Em có nỗi băn khoăn lớn khi một kẻ vớ vẩn như em, dù mắc nợ thường xuyên, vẫn không có nợ xấu, chỉ có nợ chưa trả, trong khi ông đẹp đẽ, cao quý, sang trọng hơn em tới cả ngàn lần, lại có thứ nợ ấy.

Em còn tìm hiểu kỹ và biết chả phải ông nợ xấu mà thiên hạ nợ ông. Chả lẽ cái xấu cũng cho mượn được sao? Ai mượn và mượn như thế nào? Việc ông có nhiều thứ xấu để cho vay khiến em bừng lên một tia hy vọng lớn. Bởi như trên đã nói, em có rất nhiều đồ đạc xấu, tư trang xấu và nói rộng ra thì cả tương lai cũng xấu luôn. Em chỉ có tâm hồn là đẹp.

Vậy ông có thể giới thiệu những người mượn những cái xấu của ông tới mượn những cái xấu của em được không? Mặc dù chúng ta ở hai địa vị khác nhau, do đó cái xấu cũng khác nhau nhưng em trộm nghĩ xấu vẫn là xấu, người ta thi sắc đẹp chứ có thi xấu bao giờ mà còn câu nệ thấp, cao.

Nếu em có thể cho cầm cố cái xấu của mình, giống như cách ông làm, em tin chắc mình sẽ khá hơn rất nhiều và rất nhanh bởi nhờ trời, cái xấu của em phong phú lắm. Chỉ cần ông sang cho em một chút khách hàng, em sẽ trở thành một con người khác, có một số phận khác rất xa. Em vô cùng hy vọng ông sẽ giúp em bởi xưa nay chỉ có tiếc nhau cái đẹp chứ tiếc cái xấu làm chi.

Em rất mong thư ông trả lời, chúc ông nhiều sức khỏe, hạnh phúc, thành đạt và có nhiều kẻ nợ ông đủ thứ.

Em cảm ơn ông rất nhiều, siết chặt tay ông.

Em Tèo

Thư giám đốc ngân hàng trả lời Tèo

Tèo thân!

Tôi đã nhận được thư của cậu. Phải nói ngay rằng tôi rất cảm động khi được cậu quan tâm. Cậu nên hiểu đằng sau vẻ hào nhoáng, đường bệ bên ngoài, giám đốc ngân hàng đôi khi là một kẻ rất cô đơn.

Trong thư gửi tới tôi, cậu thắc mắc rất nhiều về nợ xấu. Theo cậu, trên đời này chỉ có con chuột, con bọ xít, con ma cà rồng là xấu, và thỉnh thoảng (cái này nói riêng đàn ông với nhau) có con gái xấu chứ nợ xấu là gì? Tại sao lại có nợ xấu và tại sao nợ xấu chỉ có ở ngân hàng, dù ngân hàng đó đẹp.

Tèo thân!

Càng đọc thư cậu, tôi càng buồn cười, càng tự tin và càng thương hại. Buồn cười ở chỗ rõ ràng cậu chỉ nhìn cái xấu hay cái đẹp theo nghĩa phổ thông, và như thế sẽ không bao giờ cậu làm được giám khảo hoa hậu. Tự tin vì nếu ai cũng có kiến thức sơ sài như thế về tiền tệ, cái ghế giám đốc của tôi còn vững chắc lắm. Còn thương hại bởi với sự ngây thơ như thế, chắc chắn cậu sẽ là Tèo cho tới cuối đời chứ không bao giờ giàu có được.

Sai lầm lớn nhất của cậu là nhìn các món nợ như một... cục nợ, nghĩa là vô tri vô giác, chỉ có nhiều hay ít, to hay nhỏ, trả sớm hay trả muộn mà thôi.

Còn với tôi, giám đốc ngân hàng, tôi coi các món nợ như những cơ thể sống, có nhan sắc, có tuổi tác, có vẻ đẹp bên ngoài lẫn vẻ đẹp tâm hồn.

Nợ mà cũng có tâm hồn? Chắc cậu ngạc nhiên vô cùng khi nghe câu này. Hỡi ôi, đúng như vậy đó!

Cậu phải biết, nợ không chỉ là tiền. Tiền là thứ nợ tầm thường nhất. Nợ là tình, là nghĩa, là ánh mắt, là nụ cười, là khóc, là thương, là phần trăm, là quan hệ.

Nếu hiểu như vậy, cậu sẽ hiểu tiếp nợ cũng như một cô gái. Cô ấy xấu với người này nhưng lại đẹp với người kia, hoặc cô ta đã từng đẹp rồi mới xấu hoặc ngược lại.

Do đó, vấn đề không phải là nợ xấu mà vấn đề ở chỗ xấu với ai và đẹp đẽ với ai.

Nếu cậu ở địa vị của tôi, cậu sẽ biết phần lớn nợ đều rất đẹp. Nợ trẻ trung, nợ tươi cười, nợ dịu dàng, nợ hấp dẫn và hứa hẹn nhiều cảm giác.

Muốn nhìn được, và quan trọng hơn hết, tận hưởng được cái đẹp của nợ thì phải có kiến thức, có kinh nghiệm, và trên hết, có địa vị.

Ở địa vị của Tèo, nợ luôn xấu vì nợ luôn bao hàm vấn đề phải trả nợ, cả lãi lẫn gốc. Nhưng ở địa vị tôi, nợ bao hàm nhiều ý nghĩa, nhiều chức năng vô cùng phức tạp mà đầu óc kém cỏi của cậu khó mà thấm thía được.

Điều quan trọng nữa, nợ xấu là nợ ngân hàng chứ không phải nợ giám đốc. Một ngân hàng có nhiều giám đốc, nợ có thể lưu truyền từ đời này sang đời kia, chứ chả ai dám nợ riêng giám đốc lấy một xu.

Cho nên, cậu đừng thắc mắc khi thấy có nhiều nợ mà tôi vẫn vui tươi. Bản thân tôi chả nợ ai cả. Đấy là điểm thứ nhất. Điểm thứ hai, có kẻ nào ra đường vấp phải một cô gái xấu rồi ngã lăn ra chết chưa? Chắc chắn chưa. Cứ thò đầu ra vỉa hè, ta sẽ gặp ngay những đống rác xấu, những hành vi xấu, những trái cây xấu vì bị tẩm thuốc độc, vậy mà ta có chết chưa? Thế thì thêm một chút nợ xấu đã sao nào?

Về mặt toán học, ngân hàng không phải sở hữu của tôi, mà của mọi người trong xã hội. Nợ xấu tuy đến hàng ngàn tỉ, nhưng nếu chia đều ra, cùng lắm mỗi người chỉ vài trăm ngàn, thừa sức trả được, có gì mà cậu Tèo phải hốt hoảng.

Tóm lại, Tèo thân mến, cậu phải có cái nhìn toàn diện, bao dung, hiểu biết, thông cảm và cam chịu về nợ xấu. Thú thực với cậu, theo tôi, nợ xấu đôi lúc cũng như một bà vợ xấu. Bà ấy cằn nhằn ta, chì chiết ta, khám túi ta và truy nã ta nhưng không bao giờ bỏ ta cũng chả khi nào hại ta. Thậm chí, đôi lúc vợ xấu còn đáng yêu một cách đau lòng.

Thôi Tèo, nếu như tôi không quan tâm tới những chuyện của cậu thì cậu cũng đừng lo lắng quá tới những chuyện của tôi. Cậu cứ lo những món nợ con con của mình là đủ mệt rồi, để nợ xấu cho tôi quản lý. Tôi hứa rằng nó không thể xấu hơn, nó chỉ có khả năng già đi. Và biết đâu, vào lúc nào đó, nó vụt trở nên đẹp như cô Lọ Lem thì sao? Không có gì trên đời xấu mãi và cũng không có gì đẹp mãi, Tèo cứ yên tâm.

Bao giờ rảnh, cậu qua chỗ tôi chơi. Tôi có thể thu xếp cho cậu một chân giữ xe hay bảo vệ. Tuy ở hai địa vị khác nhau nhưng chúng ta sinh ra đều có nợ đời.

Siết chặt tay cậu

Giám đốc ngân hàng

David Thái